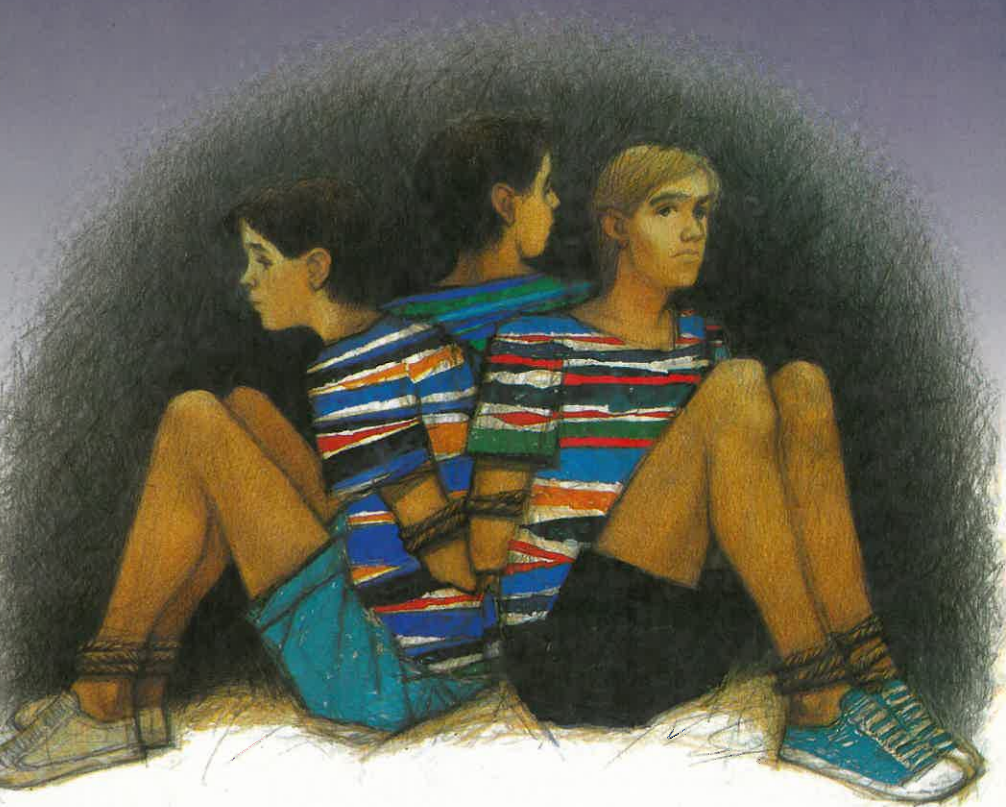

ZVESTI PRIJATELJI

Bogdan Novak

MORSKA SKRIVNOST

izdava mladinska knjiga

1. POGLAVJE

BOJNI NAČRT

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

886.3(02.053.2)-31

NOVAK, Bogdan

Morska skrivnost / Bogdan Novak ; [ilustracije Rudi Skočir].

Ljubljana : Mladinska knjiga, 1992. – (Zbirka Zvesti prijatelji ; knj. 1)

30994944

Tanja je sedela na stolu za mizo in se bridko jokala. Miza je bila zelena, okoli nje je bila še vrsta stolov, ki so bili vsi zasedeni. Na njih so sedeli fantje in dekleta v taborniških uniformah. Na stenah sobe, v kateri je bila miza, so bile fotografije z raznih taborniških izletov, bila je tudi slika cerkvice na Rožniku in fotografija nekega resnega gospoda. Ta slednji je bil Sivi volk, vodja taborniške zveze.

Tanja se je namreč brez sramu jokala vpričo taborniškega odreda Rožnik v njihovi sejni sobi, kjer so se zbrali najmanj enkrat na teden.

»Ne, da je lahko tako kruta! Najkrutejša!« je zarobantil Uroš, debelušen šestnajstletnik; in da bi dal svojim besedam še večji poudarek, je udaril s pestjo v dlan druge roke, da je počilo. »Tako brez srca, najbrezsrčnejša!«

Potem je utihnil in se začel zamišljeno tolažiti s sendvičem, ki ga je izvlekel iz žepa zamaščene taborniške bluze. Taborniška bluza je imela celo vrsto žepov, dva zgoraj in dva spodaj, ampak vsi štirje so bili nabito polni in zapackani z madeži. Nekaj časa je bilo slišati samo Uroševo žvečenje

in mlaskanje ter muho, ki je letela čez sobo proti njegovemu sendviču.

»Pa zakaj mu ne dovoli, da bi šel z nami?« se je čudila Petra. Popravila si je dolge lase, ki si jih ni ostrigla že od zime.

Tanja je vzdignila objokani obraz in jo pogledala z rdečimi očmi.

»Vsa tečna je. Sestra Bibi namreč. Je rekla, je rekla, da Hani, da Hani ne sme z nami na morje, ker da smo ga brez njene vednosti vzeli s seboj že na Triglav, kjer bi ga skoraj zasul snežni plaz in lahko bi dobil pljučnico in kaj jaz vem, kaj mi je še vse nabljudila. Skratka, Hani ne sme z nami.«

»Bo vsaj manj bolh v taboru,« je zagodel vodja odreda Laci, a se je brž potuhnil in si začel z nožkom čistiti nohte, ker so ga drugi očitajoče pogledali.

Laci je bil sicer učitelj tehničnega pouka, star sedemindvajset let. V prostem času se je šel vodjo taborniškega odreda Rožnik.

Kot v opravičilo je dodal:

»Mi v Prekmurju imamo pse zato, da grejo bolhe nanje in imamo ljudje potem mir.«

»Kako si lahko takšen?« mu je očitajoče dejal Bor, ki je bil s sedemnajstimi najstarejši med fanti. »Vidiš, da nam je vsem hudo, da Hani, ta simpatični črnavselj, ne more z nami.«

Odred se je namreč odpravljaj taborit na morje. Počitnice so bile tu, juhuhu, imeli so že vozovnice za vlak do Reke in za ladjo do Cresa, odkoder bi se naj prepeljali še do precej pustega otoka Plavnika. Iz srca so se že veselili počitnic in morja, ko je v njihove načrte kapnila kaplja pelina: Tanjina starejša sestra Bibi jim ni dovolila, da bi vzeli s seboj njenega simpatičnega kužka Hanija, ki je v eni od prejšnjih pustolovščin tabornikom tako zelo prirasel

k srcu. Celo Prekmurec Laci, zapriseženi sovražnik psov, je moral priznati, da še naprej sovraži vse pse, le Hanija ne, ker je tako prisrčen bolhač in ker je bil pozimi odred že nekajkrat spravil iz škripcev, pa tudi sicer je uganil marsikatero veselo.

»Hm,« je rekel Laci prav počasi, »v Prekmurju pravimo, da se nobena juha ne poje tako vroča, kot se skuha.«

»Kdo je rekel juha?« se je zdramil Uroš, ki je že zdavnaj pomlatil svoj siromašni sendvič in mu je že spet po stari navadi začelo kruliti po želodcu.

»Želva, ko so jo vrgli v krop, da bi iz nje skuhali želvjo juho,« se mu je posmejal Aleš.

»A žvela?« je Uroš izbuljil oči in po stari navadi sprevračal besede kot rabljene rokavice. »Nekoč sem jedel želvjo juho, ampak potem sem izvedel, da je bila ponarejena. Bogve kje dobijo ponarejene ževle? Do takrat sem mislil, da ponarejajo samo slike, denar in podobne dragonecosti, ampak če bolj natanko premislim, je hrana čovle-kova največja dragonecost, to bo že držalo.«

Pogladil se je po trebuščku in vzdihnil, da so se vsi zasmejali.

»Ne klamfaj!« ga je zavrnil Gorazd. »Zdaj se pogovarjamo o psu.«

»A o psu teče beseda?« je kar zažarel Uroš in napol vstal za mizo. Z zanimanjem se je oziral naokrog. »O vročem psu, kot rečemo hrenovki v štručki? Ali morda o korejski narodni poslastici, o pasji čepenki? Morda o pasjem golažu?«

Tanja je bruhnila v še bolj krčevit jok, Bor pa je jezno siknil proti Urošu:

»Ti si zabit kot oslovska salama! Samo na žrtje misliš! Za Hanija gre, škorec!«

Škorec je bila najnovejša zmerljivka. Škorci in škorke so bili učenci in učenke prvega razreda gimnazije, ki so

znali samo čivkati in o nobeni stvari niso imeli pojma. Potem so fantje postali sila pametni in so bile škorke samo še butaste punce; ker pa so zrasle, so jim v naslednjih razredih rekli koke.

Zato ni bilo čudno, da je bil Uroš tako pretresen, ko ga je Bor ozmerjal proti vsem pravilom s škorcem, da je segel po zadnjem sendviču, ki ga je še imel skritega v notranjem žepu bluze kot rezervo za skrajno silo. Na primer, če bi jih vrglo na kakšen samotni otok in bi ostali brez hrane. O tem, da je imel nekje še vitaminske tablete in vitergin, pa kdaj pozneje.

»Brez Hanija ne gremo nikamor,« je pribil Miha.

»Tako je!«

»Točn tko!«

»Natančn s reku!«

Taki in podobni vzkliki so se razlegli po sobi. Laci je presenečeno dvignil glavo.

»Oh, dajte no! To je pa že pretiravanje.«

»S črnavsljem na morje, ali pa ostanemo doma!« je pribila Kristina.

Laci je zmajal z glavo.

»Saj si pozimi izjavil, da je Hani enakopraven član odreda!« ga je prijel za jezik najmlajši Luka.

»Pozimi!« je pihal Laci. »Kje je že lanski sneg!«

»Kje bi bil že ti, če ti Hani ne bi bil prinesel vrvi, ko ti je zdrsnilo na snegu!« mu je očitala Barbara.

Laci je zardeval. Se je že tajal. Imel je nekam motne oči, ko se je odhrkal in zakašljajal.

»Prepleto!« je rekel v rodni narečju. »Noben prekmurski pes ni tako priljubljen kot ta ljubljanska vreča bolh!«

»Hočemo Hanija!« so zavpili taborniki in tabornice, potem pa zlogovali in si dajali ritem s ploskanjem:

»Ho-če-mo-Ha-ni-ja! Ho-če-mo-Ha-ni-ja!«

»Dobro, dobro,« jih je miril Laci in vzdignil roke. »Saj nisem rekel, da se Prekmurci kar vdamo v usodo. Sem mogoče rekel, da Hani ne sme z nami?«

To je bilo res. Laci je samo kot po navadi godrnjal čez Hanzlino, sicer pa ni imel nič proti njemu. Glavna ovira je bila Tanjina sestra Bibi, ki je bila lastnica psa. Ona je rekla ne.

»Faloti mir! Karfijole tišina!« je Laci miril družčino. »Treba si je narediti dober bojni načrt.«

»Bravo!« se je strinjal Luka.

»Torej,« je nadaljeval Laci, »najprej je treba spoznati sovražnika do obisti. Tanja, povej nam, kakšna je tvoja sestra Bibi.«

»Tečna,« je rekla Tanja.

»Prav. Pa sicer? Kaj dela? Kako živi? Kaj ima rada, kaj sovraži?« jo je spraševal Laci.

»Študira nemščino in sociologijo, dve najbolj suhoparni stvari na svetu,« je pripovedovala Tanja. »Hoče red in tišino, kadar se pifla, pifla se pa neprestano, zato je neznosna in si lasti celo sobo. Pri jedi je izbirčna in izreže vsak košček maščobe. Neprestano hoče biti v središču pozornosti. Takoj zaviha nos in ga vzdigne visoko, če ji kaj ni pogodu.«

»Hm, če bi njo vprašal, kakšna si ti,« je godrnjal Laci, »bi najbrž dobil natanko takšen opis.«

Vsi so molčali. Laci pa je mozgal, se pravi, da je v mislih ožemal svoje prekmurske možgane. Potem se je domislil:

»Mogoče bi ji pa naredili podoknico.«

»Pa ne, da bi ji ti pel pod oknom tisto, Vsi so venci bejli?« se je zgrozil Gorazd. »Potem ne le, da ne bo smel Hani z nami, ampak bodo še Tanji prepovedali na izlet.«

»No, pa ne!« je užaljeno dejal Laci. »Kaj pa, če bi

pripeljal prijatelja Kreslina, da bi ji zapel tisto „Jaaajaaaj jaaajaaaj, kama smo zaj prišli?“

»Daj, Laci,« je rekel Bor, »prekmurski štos so samo za Prekmurce. Bibi pa študira nemščino, se pravi, da je svetovljanka in vidi vsaj do Rena, ne samo do Mure. Razumeš?«

»Razumem,« je pokimal Laci. »Pa ti kaj boljšega izvali! Ti, ki vidiš čez Ljubljano! Pri nas mnoge koklje kokodakajo, piceke izvali pa le redka.«

To je bilo res. Bor ni imel nobene uporabne ideje, zato je umolknil. Tedaj se je Laciju vendarle posvetilo.

»Tako, ja! Lassen die Augen sprechen! Kot rečejo Dalmatinci nemškim turistkam, kadar ne znajo njihovega jezika. Naj oči govorijo!«

Potem jim je razložil svoj bojni načrt.

2. POGLAVJE

NOV ČLAN ODREDA

Družinica Kos je sedela za mizo. Mama Jelka je postavila na mizo čaj in piškote. Potem je s hčerkama Tanjo in Bibi piškotala. To je bil večerni obred družinice Kos. Vsak večer okoli šeste ure so sedele za mizo, pile čaj, prigrizovale kakšne dobre piškote in klepetale.

Tanja in Bibi sta pripovedovali šolske dogodivščine, pa o novih fantih, ki sta jih opazili, pa o pisemčkih, ki sta jih dva zaljubljena sošolca vtikala Tanji v žep plašča, pa še o marsičem. Vsega tudi ni bilo treba povedati. Mama Jelka ju je poslušala, vsa srečna, da ima tako prijetni punc, ki ji še zaupata. Drugje so že marsikje otroci starše pošiljali nekam, kot se temu vljudno reče.

Mama Jelka si je sicer želela, da bi bila Bibi malo manj izbirčna in da bi Tanja bolj pogosto in brez opominjanja odnašala smeti. Toda, si je mislila, dokler sta to njuni najhujši napaki, sem lahko še srečna v primerjavi z drugimi starši, ki imajo večje težave z otroki.

Ob mizi pa je vselej sedel na zadnjih tačkah črnaselj Hani von Strassenpotpour, napeto poslušal, se včasih zarežal, drugič pokazal jezik, vmes pa vneto repkal, dokler

si ni namigal z repom kakšnega piškota. Takrat je trikrat ugriznil, pohrustal piškot, mlasknil, se obliznil in spet začel repkati do naslednjega sladkega grižljaja.

Tako so vsak večer piškotali. Seveda boste besedo piškotati zaman iskali v slovarju slovenskega jezika, pa tudi v kitajskem je ni. Izraz je lastnoumno izumila Tanja, ko je imela štiri leta. Takrat je namreč nekoč imela mama Jelka neko nujno delo, ki ga je bilo treba dokončati. Tanja jo je nekaj časa opazovala izpod čela, postajala je vedno bolj zaskrbljena, potem pa je mamico le pocukala za rokav in jo vprašala:

»Mami, a danes pa ne bomo nič piškotali?«

Mami in Bibi sta planili v smeh in potem so govorile samo še o piškotanju.

Tako tudi nocoj.

Nenadoma so z vrta zaslišale glasbo. Počasno in odsekano, kot bi jo kdo igral na kol, ne pa na instrumente. Tanja se je naredila trapasto, če je bilo to sploh potrebno, in je gledala v čaj, kot da v njem opazuje plavati veliko muho.

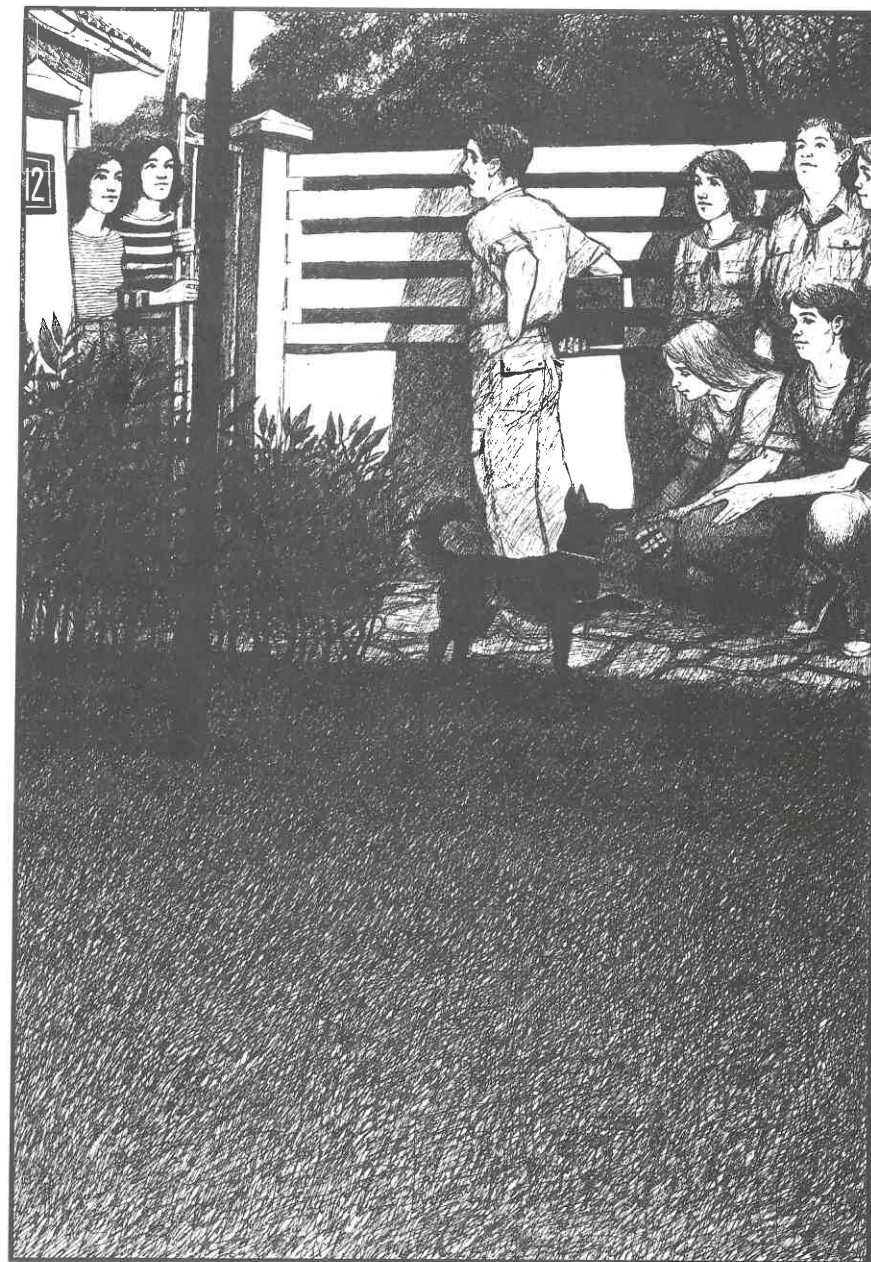
»Kaj pa je to?« se je začudila mama Jelka.

»Nena!« je zavpila Bibi in planila pokonci. »Nekdo si vrti Neno!«

Nena je bila njena najljubša pevka. Bibi je planila k oknu jedilnice in ga odprla. Glasba je postala še glasnejša. Bibi je navdušeno zaploskala z rokami in vzkliknila:

»Neunundneunzigluftballons, je! Prav mojo najljubšo igrajo!«

Glasba je prihajala z vrta. Mama Jelka je začudeno gledala Hanija, ki je začel cviliti, kot da bi rad na vrt. In prav nič ni lajal. Tanja je gledala v čaj in zadrževala smeh. Jelka je stopila k oknu in zagledala na vrtu skupino fantov in deklet v taborniških uniformah. Najstarejši med njimi

je imel v rokah kasetofon, iz katerega se je Nena na ves glas drla:

»Devetindevetdeset balonov...«

»Saj nobenega ne poznam,« je Bibi ugotovila začudeno.

»Meni so pa nekam znani,« se je zasmejala Jelka.

»Tanja, a niso to tvoji prijatelji?«

»Moji? Prijatelji? Kdo?« se je izmotavala Tanja. Odprla je vrata, da je Hani lahko planil na prosto.

Pesjan je stekel na vrt in začel skakati v stare znance. Cvilil je od veselja, repkal, lajal, bevskal in lizal ponujene roke. Še Laci se je premagal, pobožal ga je in rekel:

»Zdravo, Hanza von Strassenpotpourri!«

Potem se je obrnil k oknu in rekel:

»Oprostite, gospa, prišli smo zaigrat podoknico vaši hčerki Bibi, če dovolite.«

Mama Jelka je kar zažarela. Ljubezenske in romantične pustolovščine so ji bile vedno zelo všeč.

»Lepo!« je rekla. »Pridite no noter na piškote in čaj!«

»Že gremo!« je vzkliknil Uroš, ki so mu ob besedici piškoti prišle sline v usta.

Toda Laci ga je ustavil in rekel:

»Najprej bi radi izrekli vabilo, zaradi katerega smo prišli. Gospodična Bibi, taborniški odred Rožnik vas vabi s seboj na morje.«

Bibi je zavihala nos.

»A na morje? Z otroškim vrtcem? In v šotore? Med kače, kobilice, kušcarje in škorpionje?«

»Ne,« je rekel Laci kar se da romantično. »Med oljke in fige, v romantične zalive, pod južne zvezde, kjer se razlega pesem škržatov!«

Mama Jelka je šepnila Bibi:

»Pojdi, saj greš s Tanjo. Vse izpite za prvi letnik si opravila, zakaj si ne bi privoščila brezskrbnih in zdravih počitnic.«

»Ja, ampak,« se je izmotavala Bibi, »če grem jaz, bo šel tudi Hani. Pes je povsod v napoto. Zdi se mi, da Laci ni ravno ljubitelj psov.«

»Hm, psa bi vzeli,« je rekel Laci in zmajal z glavo. »To je res nerodna reč. Ampak vas vseeno vzamemo s seboj, če obljubite, da bo pes spal v vašem šotoru, tako da bodo bolhe ostale v družini.«

Laci je vse skupaj obrnil na glavo, kot da bi Bibi prosila, naj jo vzamejo s seboj. Mama Jelka se je zadovoljno nasmehnila. Ta pa zna. Vedno je trdila, da si Bibi ne zna izbrati pravega fanta. Na, zdaj je pa morda prišel sam k hiši. V duhu je že videla romantično zgodbo.

Ampak Bibi se je branila z vsemi štirimi. Rekla je Laciju:

»Ne morem na morje z ljudmi, ki zmerjajo mojega psa z vrečo bolh. Vse vem, mi je Tanja povedala. Človek, ki ne mara živali, je krut, neusmiljen in sploh... in sploh...«

Zmanjkalo ji je primernih besed. Zato jih je pa našel Laci. Kar zadrl se je:

»Prav, koka, pa nič! Gremo pa brez tebe in psa. Vsaj bolh ne bo v taboru. In glej, da se ne prikažeš kdaj v Prekmurju, take vržemo v Muro. In tudi na morju te ne maramo. Še najmanj na Plavniku, v našem taboru! Da veš!«

Bibi je planila vsa kri v glavo. V tišino, ki je nastala, ker je tudi kasetofon že ugasnil, je zavreščala:

»Ti mi boš kaj prepovedoval! Pa grem! Zanelašč! In vreča bolh gre z mano! Nalašč! Hanza je tako dobil bolhe od tebe in upam, da se bodo na morju preselile nazaj nate! Kdo je za to, da grem z vami na morje? Roke gor!«

»Ta pa bo prfoksa za nemščino,« je z občudovanjem pokimal Gorazd in dvignil roko.

Hkrati so švignile v zrak vse roke. Tudi Lacijeva. In Tanjina v sobi. In Jelkina. Bibi je videla, da jo je Laci speljal na led. A kaj! Kar je rekla, je rekla. Bo že pokazala

temu domišljavemu škorcju Laciju, ko pridejo na morje. Še žal mu bo, da jo je prosil, naj gre zraven. Saj ve, da je vse to samo zaradi psa. Ali pa ne?

Nastala je tišina. Fantje so se prestopali, dekleta so si s prsti urejale lase. Nenadoma je Uroš dejal:

»A ne bi še malo govorili o tistem, s čimer smo začeli?«

»Kaj pa je to?« je začudeno čeknil Aleš.

»Hm, gospa je omenila piškote in čaj...« je zategnil Uroš.

Vsi so se zakrohotali.

»Seveda,« je rekla mama Jelka. »Kar noter! Čaj bo takoj skuhan, piškoti pa so že spečeni.«

Nagnetli so se v sobo. Tanja je prinesla vse stole iz drugih sob, tako da se je imel vsakdo kam usesti. Mama je na plin postavila lonec vode, ki je takoj zavrela. Potem je naredila čaj iz enakih delov šipka, hibiskusa in lipovega cvetja. Začnila ga je z limono in sladkorjem. Zraven je ponudila piškote.

Uroš je prvi segel po njih. Za vsak primer je vzel tri. Ugriznil je v precej trd piškot, ki se je pa v ustih presenetljivo hitro zmehčal in bil izjemnega okusa.

»Mhm,« je rekel Uroš in se objel od zadovoljstva. Nabasal si je preostale piškote v usta. »Kaj so pa to za eni piškoti? Takih še nisem jedel v svojem življenju.«

»Pusti no kakšnega še za nas,« ga je opomnil Luka.

»Le jejte, saj jih je še,« je rekla mama Jelka in prinesla na mizo veliko stekleno skledo, ki je bila polna piškotov, narejena pa iz takega stekla, kot bi bila iz ledu. Piškoti so bili rjave barve, nekateri so imeli na sredi mandeljnovno jedrce. »To so finski božični piškoti,« je povedala.

Tudi Laci je bil navdušen.

»To so pa točno tako dobri piškoti, kot če bi jih spekli v Prekmurju,« jih je pohvalil.

»In kakšni okusi!« je vzdihoval Uroš. »Še nikoli nisem jedel česa tako dobrega.«

»To je zaradi ingverja in kardamoma,« je povedala Tanja. »To sta orientalski začimbi.«

Laci, ki je ljubil male kuharske skrivnosti velikih mojstrov, je že imel v roki svinčnik in zapisnico in je prosil za recept. Mama Jelka mu je rada ustregla.

»Narediš testo iz 3 dcl sladkorja, 2 dcl sladkornega sirupa, 1 žlice cimeta, 1 žlice zmletga ingverja, žlice zmletih nageljnovih žbic, žlice kakava, žlice vanilijevega sladkorja, žlice mletga kardamoma, 2 dcl smetane, 100 g masla, žličke vode in 700 g moke. Testo dobro pregneteš in ga pustiš stati na hladnem 24 ur. Potem ga razvaljaš za nožev konico debelo. Iz testa z modelčki izrežeš poljubne oblike, zvezdice, srčke, krogce, nato jih zložiš v pekač na peki papir in spečeš pri 200 stopinjah 5 do 10 minut. Če želiš, lahko piškote prej okrašaš z orehovimi ali mandljevimi jedrci. Pa je!«

»Tako preprosto, pa tako dobro!« je vzdihnil Uroš in zgrabil zadnji piškot v skledi. »Saj vem, da ni lepo, ampak se ne morem upreti. In nekdo mora pojesti tudi zadnjega. Ni, da bi ga vrgli proč.«

»Poslej bodo ti piškoti zasloveli kot prekmurski piškoti,« je slovesno izjavil Laci in spravil zapisnico z receptom.

Hani je pa užaljeno zalajal. Finski ali prekmurski piškoti! Gor ali dol, nanj so čisto pozabili: niti enega piškota ni dobil. Užaljeno se je zavlekel v otroško sobo, kjer je zlezal pod posteljo.

»Torej,« je rekel Laci, »razglašam Bibi za novo članico našega taborniškega odreda. Imakdokajproti? Nobeden ničsprejeto! Tanja te bo poučila, kaj moraš vzeti s seboj. V ponedeljek odrinemo.«

Bibi je nejevoljno majala z glavo. Laci je zaklical:

»Hani!«

Hani je radovedno prirepkal iz sobe, čeprav je bil še malo užaljen. Laci je segel v žep in mu ponudil košček mlečne čokolade. Črnuh je šavsnil po njej in jo na dušek pogoltnil, ne da bi enkrat samkrat ugriznil.

»Prav čokolade ne sme,« ga je strogo opomnila Bibi. »Ker se psu čokolada nabira v jetrih kot strup in potem dobi cirozo jeter...«

»Saj zato sem mu jo pa dal,« se je zasmel Laci.

Ampak potem je utihnil, kajti vsi drugi so ostali resni in so ga grdo gledali izpod čela.

3. POGLAVJE

IN TO Z LEVO ROKO!

»Gremo! V vagon!« je vzklikal Laci. »Kdor je tu, je, kogar ni, naj pripiše sebi.« Potem je še zamišljeno zagodrnjal: »Uh, babe!«

Taborniki so se poklapano vzpenjali v vagon in zasedli prazen kupe. Trije so še manjkali, vlak pa bo vsak čas odpeljal na morje. Bibi, Tanja in Hani so zamujali.

Po dva in dva so nosili taborniki vreče s šotori, poleg tega je imel vsak svoj nahrbtnik in nanj pritrjeno spalno vrečo. Šotore so potisnili pod klopi, nahrbtnike pa dvignili v mrežaste police za prtljago.

Uroš si je z robcem brisal potno čelo in sopihal kot parna lokomotiva. Vsi so se mu smejali, ker je imel dva nahrbtnika. Enega na hrbtu kakor vsi drugi, malo manjšega pa na prsih.

»Le kaj ti bosta dva nahrbtnika?« se je čudil Gorazd.

»Saj nimam dveh nahrbtnikov,« je sopel Uroš in ju dvigal v mrežo. »Eden je nahrbtnik, pardon, nahrbtnik, drugi pa naprsnik, ker ga nosim na prsih.«

»Natrebušnik, si hotel reči,« se je zarežal Aleš, »ker ga nosiš na trebuhu, ha ha!«

»Duhovito kot fižol,« se je namrdnil Uroš. Skomignil je z rameni in izvlekel iz žepa bluže napolitanke ter jih začel pri priči mleti. »Kaj jaz morem, če potrebujem več hrane kot drugi!«

»To pa zato, ker nosiš dva nahrbtnika,« se je posmehal Bor. »Potem porabiš še enkrat več kalorij kot drugi in si dvakrat bolj lačen kot mi. Jasno.«

»Misliš?« ga je nejeverno pogledal Uroš in pogoltnil zadnjo napolitanko. »Ampak – zakaj sem potem vedno lačen? Tudi takrat, kadar ne nosim ne nahrbtnika ne naprsnika.«

»Takrat si nabiraš moči za prihodnjič, ko boš spet moral nositi dvojno težo. Organizem se tega navadi kot droge,« je rekel Bor in ga prijateljsko lopnil po hrbtu.

»Dajte no mir!« je zaskrbljeno rekla Andreja, ki je gledala skozi okno. Tanje in Bibi še zdaj ni, pa Hanija tudi ne.«

Spet so postali poklapani. Še tega se manjka, da bosta puncu zamudili! Bor je kar prebledel ob tej misli in nič več mu ni šlo na smeh.

»Nekaj je treba storiti!« je vzkliknil.

»Ja,« je vzdihnil Laci, »ko bosta prišli, daj vsaki eno po riti!«

»Fantje!« je zgroženo kriknil Gorazd, ki je strmel skozi okno. »Sprevodnika že zapirata vrata! In prometnik gre. Tisti z loparčkom in rdečo kapico. Poskusil ga bom zamotiti.«

Sklonil se je skozi okno. Pomahal je prometniku:

»Hej, rdeča kapica! Menda se še ne bomo kar odpeljali?«

Prometnik ga je strogo pogledal in mu požugal. Gorazd je gledal po peronu, ampak punc ni bilo videti nikjer. Obupano je poskušal znova:

»Gospod prometnik! Koliko postaj je do Reke?«

»Ravno prav! Nobene preveč, nobene premalo,« se mu je zasmehal prometnik in si popravil rdečo kapo nazaj na tilnik.

»A že grejo?« je v kupeju zacvilila Petra.

»Ne še!« je odvrnil Uroš, ki je visel skozi okno poleg Gorazda.

Gorazd je zavpil prometniku:

»Rdeča kapica! Kje imaš volka?«

Prometnik je sklenil, da se ne bo pustil izzvati zelenemu smrkavcu, ampak se ga bo čimprej iznebil. Počasi je pogledal na uro in dvignil svoj loparček.

»A s tem igraš tenis ali perjanico?« ga je vprašal Uroš, odgovora pa ni dobil.

Sprevodniki so se povzpeli v vagone, vrata so loputala, dizelska lokomotiva je zatulila in počasi potegnila. Vlak se je začel premikati čisto počasi.

»Gresta!« je zatulil Uroš. »Na koncu perona sta! Že gresta! Prepozni sta! Ojoj!«

»Laci!« je kriknila Petra. »Naredi vendar kaj!«

Ampak Lacija ni bilo v kupeju. Izginil je bil kot kafa. Dekleta so zajokala. Kakšna smola!

Vlak se je premikal s postaje, zadaj sta obupani tekli Bibi in Tanja, Hani pa je veselo repkal okoli njiju, ne da bi se zavedal, v kakšni tragediji sodeluje. Mislil je pač, da tečejo za zabavo.

Prometnik je z nasmehom na obrazu škodoželjno gledal zamudnici.

»Kje je vendar Laci?« je zaskrbelo Bora.

Laci je že pred nekaj minutami zapustil kupe. Uvidel je, da bo stvar kaj nerodna, če bosta puncu zamudili. Zato je kot pravi Prekmurec sklenil biti pripravljen na najhujše, kajti dobrega tabornika ne sme nič presenetiti.

Sprehodil se je v sosednji vagon in si ogledoval ljudi po kupejih. V enem od kupejev je sedel preprost možakar,

ki se mu je na daleč videlo, da ni vaje velikega mesta. Pred seboj je imel steklenico žganja, zagozdo kruha in kos klobase. Pridno je posegal zdaj po eni, zdaj po drugi dobroti.

Laci je vstopil, pozdravil in prisedel.

»Ej ga, a boš še ti en mau?« ga je pobaral možakar.

»Hvala lepa, sem že jedel,« se je zahvalil Laci in začel gledati skozi okno.

Kar srce ga je zbolelo, ko se je vlak začel premikati, deklet pa še od nikoder. Tedaj ju je zagledal, kako tečeta na koncu perona, pes pa za njima. Prepozno! ga je prešinilo. Stisnilo ga je v prsih. S to prtljago ne bosta nikoli ujeli vlaka, ki je vozil vedno hitreje.

Laci se je ozrl po kupeju. Zgrabil je ročno zavoro in se delal, kakor da bi jo rad potegnil navzdol. Prijel jo je z obema rokama in se spakoval ter stokal, kot da nima dovolj moči.

»Ej ga, žabec,« se je možakar za hip odvrnil od jedače in pijače. »Kaj se pa napihuješ?«

»Okno bi rad zaprl, pa ne gre!« je zasopihal Laci.

»Ej ga, pust, bom jest, k sm pr moč,« je zagodel mož, segel z levico k zavori in jo potegnil z enim samim sunkom.

Vlak se je sunkovito ustavil, zavore so cvilile, vagoni so se zaletavali drug v drugega, vse je rožljalo in ropotalo kot na sodni dan. Izpod koles so na peron švigale iskre. Možakar in Laci sta se dobro zamajala. Ampak moški se je hitro ujel, gledal je okno in jezno godrnjal:

»Ej ga, saj sploh ne dela. Je vse fentan. Ti vrag ti! Ampak vozjo pa kt lublansk tramvajeri!«

»Nič hudega,« je rekel Laci. »Si bom pa drug kupe poiskal, da mi ne bo pihalo. Sem občutljiv v glavo za prehlad.«

»Ej ga, pa v roke si tud nekam švoh,« je godel možakar in si naprej stregel z jedačo in pijačo.

Laci je smuknil iz kupeja in se naglo vrnil v sosednji vagon, kjer so fantje in dekleta viseli na oknu in mahali ter rjovel trem zamudnikom. Fantje so vzeli prtljago kar skozi okno, dekleti pa sta splezali v vagon, Bibi s psom v naročju.

»Huraaa! Zmaga je naša!« je rjovel Uroš, kar je nato proslavil z novim sendvičem. Pa zalog v manjšem nahrbtniku sploh še ni načel.

»Dajte no mir!« je rekel Laci, ki je sedel v kotu, pokrit čez obraz z bluzo, ki je visela z obešalnika. »Človek bi rad počival. Še niste slišali za popoldansko siesto?«

»Laci!« so zavpili v en glas. »Kaj si bil ves čas tukaj?«

»Jaz sem vedno z vami. Če ne drugače, pa v mislih,« je zagodrnjal Laci.

Na peronu je bila cela norišnica. Sprevodniki so brlizgali in tekali kot ponoreli iz vagona v vagon. Pritekel je še prometnik in pridrvel naravnost v njihov kupe. Kot obseden se je drl:

»Prekleta mularija! Da mi greste zaradi dveh zamudnic potegniti zasilno zavoro! Vse vas bom nagnal iz vlaka!«

Pogledal je v kot kupeja, kjer je bila zavora, in obstal kot riba na suhem s široko odprtimi usti. Nejeverno je najprej pogledal, potem pa še potipal svinčeno plombo na zasilni zavori, ki je bila nedotaknjena. Grdo je zaklel.

Laci je pokukal izpod bluze in karajoče rekel:

»Taborniki in tabornice, to naj vam bo zgled slabega obnašanja v uniformi. Sto peto pravilo: v uniformi se ne preklinja!«

Uroš je začel prepevati:

»Najlepši čar –
železničar!«

Prometnik je zmedeno nekaj godrnjal in odšel, Gorazd pa je zavpil za njim:

»Rdeča kapica, bom babici zašpecal, kako grdo govoríš!«

Režali so se in se objemali. Bibi je razlagala, da je vsega kriv Hani, ker je zagledal neko prijetno kužico. Črna španjelka je bila in nista ga mogli spraviti od nje. Preden sta ga ujeli, sta že zamudili vlak.

»Kuge, bab in psov nas reši, o Gospod!« je siknil Laci dovolj razločno, da so ga vsi slišali. Zasmejali so se. Le Bibi ga je strupeno pogledala.

Medtem so sprevodniki odkrili možakarja, ki je potegnil zasilno zavoro.

»Pa zakaj?« je obupano vzkliknil sprevodnik.

»Ej ga, oken sm hotu zaprt,« je mirno rekel možakar s polnimi usti klobase. »Sm potegnem tega hudiča dol, pa ne dela. Ampak sm ga potegnem z eno roko, ti rečem. In to z levo! A vidš?«

Stisnil je pest in upognil levico, da so se mu pokazale trde mišice.

»Jaz ti bom pa napisal kazen kar z obema rokama,« je rekel sprevodnik in izvlekel tintni svinčnik, ga oslinil, potem pa začel z njim pisati v blok z obrazci za kazen.

Prometnik z rdečo kapico je zmajal z glavo, naredil z kazalcem krog na čelu in odšel na peron pogledat, ali so delavci že sprostili zavore. Premikači so tolkli pod kolesi vlaka s kladi, da je vse žvenketalo, in čez pet minut je vlak že veselo drdral proti Reki.

»Joj, kakšno srečo sva imeli, da se je vlak pokvaril takoj po odhodu,« je vzdihnila Tanja.

»Ja, tudi vlakov ne znajo več delati,« je vzdihnil Laci. »In vse to zaradi trapaste španjelke in zaljubljenega bolhača!«

Hani je sedel sredi kupeja na zadnjih tacah, jezik je zasoplo molel iz ust in kazal zobe, da je bilo videti, kot da se smeje. Mogoče pa je kaj slutil.

UROŠ NIMA VEČ TEKA

Fantje in dekleta so se na Reki vkrcali na srednje veliko ladjo, ki je bila nekoč ribiška barkača, zdaj pa jo je kapitan Frane predelal v ladjo za prevoz turistov. Z njo je križaril med kvarnerskimi otoki, kakor je pač dobival naročila. Če bi mu dovolj dobro plačali, je rad govoril svojemu pomočniku Šimetu, bi vozil tudi v pekel in nazaj. Samo če bi imel dovolj bevande zoper vročino.

Tokrat so mu v turistični zvezi priskrbeli večjo skupino angleških turistov, ki so želeli na Cres, zadnji hip pa so mu sporočili, da bo na sosednji otok Plavnik peljal tudi skupino tabornikov.

Bibi je peljala Hanija na vrvi vse do ladje, saj se je bala, da bi ji spet ušel in bi ga potem lahko lovila po vsem pristanišču. Drugo je, če se izgubiš doma, kot pa na daljnji Reki.

Na ladji za Hanija ni bilo več nevarnosti, kajti takoj se je spoprijateljil z angleško pudlico, od katere se skorajda ni več ganil. Naredil se je Francoza in se delal skoraj vso vožnjo, kot da Bibi in Tanje sploh ne pozna.

Barba Frane je gledal angleške turiste, ki so vreščali in

se razporejali po ladji. Za njimi so pritulili še taborniki z Lacijem na čelu. Barba je vzel pipo iz ust, čiknil po tleh in si z umazanim robcem otrl potno čelo. Potem je rekel pomočniku Šimetu, ki je bil v kajuti za krmilom:

»Hja, Šime, kje so tisti zlati časi za pomorce, ko ženske sploh niso smele na ladjo, ker prinašajo nesrečo! Zdaj pa samo poglej to jato kokodakajočih kokoši!«

»Tudi gagajoče race so vmes,« je modro dejal Šime.

»Pa še cucki!« je robantil barba Frane. »Ko sem bil jaz za vajenca na morju, smo imeli na krovu samo ladijsko mačko, da je preganjala miši in podgane.«

Nekako so se razporedili. Angleži so našli zavetje na krmi ladje, kjer je bila pod zeleno plahto točilna miza. V prijetni senci je s pijačo in sendviči stregla Šimetova sestra. Tako moški kot ženske so se na nemirnem morju držali za kozarce, v katerih je bil sladki prošek.

Taborniki so se zgnetli na kljunu ladje, ker jim je Laci rekel, da je tam najbolj zavetrno.

»Kako pa to veš?« se je začudil Miha. »Saj Prekmurci niso bogve kakšni pomorščaki.«

»Da niso?« je vzrožil Laci in strmo pogledal Miha. »Kaj pa je bilo včasih tam, kjer je zdaj Prekmurje? Kaj?«

»Panonsko morje,« se je zarežal Uroš.

»No, vidite!« je zmagoslavno rekel Laci in se ozrl po svoji posadki. »Pomorstvo je nekaj, kar imamo Prekmurci v krvi. Iz roda v rod gredo izkušnje naših dedov, pa čeprav morja že davno ni več.«

Ladjica, ki se je imenovala Plavac, je zapiskala. Šime je pognal motorje, barba Frane je snel vrvi s priveza in skočil na ladjo ter vrvi lepo zvil. Plavac se je tftftftftf odpeljal proti sredini Kvarnerja. Komaj je ladjica dobila zalet, že je začelo na kljunu Plavca salamensko pihati.

»Prekmurci imajo pomorstvo v krvi!« se je režal Uroš

in si popravljaj lase, ki mu jih je veter divje kuštral. »Le kaj imate šele v glavi!«

Laci je sedel prav v vrhu kljuna in tam je bilo res zavetrje za dve ali tri osebe.

»A meni kaj piha?« je mirno vprašal.

Morali so priznati, da si je res izbral zavetje, vse druge pa pustil na vetru.

»Ampak druge si pa zafrknil,« mu je očital Gorazd.

»Koga sem zafrknil? Vsak se je sam zafrknil,« je odgovoril Laci. »Zakaj me pa nisi prehitel? Prej bi si izbral ta prostor, pa bi bil v zavetju. Tako si neroden kot tisti Butalec, ki je ostal brez ovce, ker so bili drugi pač hitrejši od njega.«

»Še dobro, da se v tej butalski vročini prileže malo sapice,« je pikro pripomnila Tanja.

»Temu rečeš sapica?« jo je zbodel Bor.

Vendar ni dobil nobenega odgovora. Tanja je bila sprta z njim. Pravzaprav ni več natančno vedela, zakaj. Bilo je nekaj bedastega. Menda se je po nesreči zaletel vanjo, ko sta šla na ladjo, namesto da bi ji pomagal nesti prtljago. In od takrat ne govori z njim. Si bo že zapomnil, kdaj je bil nesramen! Saj bi mu rade volje kaj zabrusila nazaj, ampak potem bi prva spregovorila z njim. To pa ne! Jo bo moral še dolgo pregovarjati, da bo popustila in mu privoščila kakšno besedo. Na nasmeh pa bo moral čakati najmanj tri dni.

Tftftftftf... je ladjica rezala valove. Zunaj je bilo morje bolj nemirno kot pri obali in kljun se je kar dvigal in spuščal. Uroš se je basal s sendviči. V pristanišču si je obnovil zaloge hrane v žepih, tako da mu zdaj še ni bilo treba načeti zalog v malem nahrbtniku, pardon – naprsniku.

Toda pri tretjem sendviču se mu je ustavilo. Prav zaskrbelo ga je. Da ni kaj bolan? To se mu še ni zgodilo, da bi omagal pri tretjem sendviču. Zamišljeno se je

pogladil po napetem trebuhu. Nekam tiščalo ga je. Odgriznil je še en grižljaj in ga žvečil in žvečil in žvečil, preden ga je na silo pogoltnil.

Zdaj je vzdignil zgornjo polovico obloženega kruhka in pregledal vsebino. Da ni v njem kakšna stvar, ki mu ne tekne? Sicer še ni dobil v usta jedi, ki mu ne bi teknila, ampak človek nikoli ne ve, na svetu je mogoče čisto vse... Pa ne! Vse je bilo v redu s sendvičem: spodnji kruhek je bil namazan z maslom, čez sta bili položeni rezini pršuta, ki ga ima najraje, pa košček sira, tenko narezana kumari-ca... ne, tu ni prav nič narobe. Malo gorčice bi sicer izboljšalo okus, a v sili hudič muhe žre.

Poskusil je še enkrat ugrizniti, pa ni šlo. Hrana se mu je uprla. Hm! Hm! Hm!

»Hani! Pridi sem!« je poklical črnuha.

Hani se je milostno ločil od pudlice in pristopical po ladji, ki mu ni bila čisto nič všeč, ker se je tako vztrajno zibala gor in dol. Neprijetna stvar za psa, pa čeprav ima štiri noge. Ampak tam je bil Uroš in mu je mahal s sendvičem, v katerem je bil pršut, če je prav zavohal. Grrr, prav čudno. Da ni kakšna zvijača? Uroš po navadi vse sam pohamsa, zdaj pa je nenadoma tako radodaren. Pravi čudež! Gr gr! Previdno je ovohaval košček pršuta, ki mu ga je molel Uroš. Jasno, da mu ne bo dal celega sendviča. Njof, njof, prav nič ni narobe s pršutom. Šavs, mlask! je pršut zgrabil in ga z veseljem pogoltnil, še preden si je Uroš utegnil premisliti. Nekaj časa je še sedel in čakal, če bo še kaj, ko pa je uvidel, da ne bo več, se je obližnil in se vrnil k angleški pudlici. Ta je bila prava angleška snobinja, ker se je komaj kaj zmenila zanj, naj se je še tako smukal okoli nje.

Uroš se je začudil. Nič ni narobe s pršutom, kajti Hani ga je pogoltnil na mah. A vseeno. Tako čudno mu je v želodcu. Kot bi imel gripo. Kar vzdigovalo se mu je in

želodec se mu vzdiguje in pada z ladjo vred. Če ne bi bilo tega presnetega zibanja.

»Kaj si pa tako zelen v obraz, Uroš?« ga je vprašala Kristina.

Uroš je hotel odpreti usta, pa jih ni mogel. Če bo kaj rekel, bo bruhal, tako slabo mu je. Naredil je požirek kokakole, da bi se osvežil, ampak to je šele bila katastrofa! Planil je pokonci, stekel k ograji in se nagnil daleč čeznjo. V hipu je ves desni bok Plavca prepleskal z bruhanjem, ki so ga pršeči valovi, ki so se razbijali ob kljunu, hitro sprali.

»Uroša je ujela morska bolezen,« se je smejal Luka.

»A morska bolezen je to?« je zastokal Uroš, ki se je za hip vzravnal, da bi zajel sapo, potem pa že spet napol visel čez ladijski rob.

»Pa ravno takega požeruha je doletela!« ga je zbadal Gorazd.

»Mogoče bi se pozdravil z enim sendvičem?« je spraševal Miha.

Uroš je izbuljil oči in divje odkimal.

»Ne sendviča,« je zahropel. »Nobene hrane, prosim!«

»Tega pa še nisem slišala iz tvojih ust,« se je čudila Barbara. »To mora biti pa že hujša oblika morske bolezni.«

Začeli so razpravljati o tem, ali mornarji, ki se ves čas zibljejo na morju, ko pridejo na kopno, kjer se zibanje neha, dobijo kopensko bolezen ali ne.

Laci je ta čas prišel iz točilnice s kozarcem tekočine v roki. Potrepljal je Uroša po rami in mu rekel:

»Na, spij tole, ti bo pomagalo.«

Uroš je hlastno izpil požirek ali dva, potem je začel pljuvati in se pačiti:

»Fej in fuj! Slana voda!«

»Ja, slana voda,« mu je mirno rekel Laci. »Prisili se in popij, kolikor je moreš. Samo to ti pomaga pri morski bolezni.«

Uroš se je žalostno pačil in pil.

»Na zdravje!« so mu vzklikali. »Daj še meni malo!«

»Požeruh! Spet bo vse sam izpil!«

Hani se je medtem spet priplazil k Urošu, ki je od slabosti izpustil iz roke preostanek sendviča. Tiho ga je zgrabil z zobmi in ga odnesel k angleški pudlici. Mogoče jo bo pa sendvič s hrvaškim pršutom in sirom le omehčal?

BOROVE VRAGOLIJE

Urošu so naredili na tleh ležišče, s katerega je stokajoč še dvakrat planil k ograji, potem pa je najhujše minilo. Najbolj ga je jezilo to, da so angleški turisti pili in jedli po mili volji, pa ni dobil niti eden morske bolezni.

Fantje in dekleta so ga še nekaj časa dražili, potem jim je postal nezanimiv.

Hani je zapustil nehvaležno angleško pudlico, kajti bila je tako nesramna, da mu je požrla pršut in sir, njemu pa pustila kruh in kisle kumarice! Potem mu je obrnila hrbet in zaspala, nesramnica. Zato je ponosno odkorakal in se ulegel poleg Uroša. Sočutno ga je opazoval, saj je v njem našel tovariša v nesreči.

Kakor Hani okoli psičke, tako se je tudi Bor zaman smukal okoli Tanje. Nosil ji je pijačo, pa jo je prezirljivo vzela in mirno spila, ne da bi mu privoščila vsaj besedico v zahvalo. Tudi hvaležnega pogleda ni bil deležen. Najhuje pa je bilo to, da sploh ni prav vedel, zakaj se jezi nanj. Hudirja, kako so babe muhaste! si je mislil in se zleknil poleg nje na ladijska tla, ampak tako, da ji je kazal hrbet.

Saj mu je še včeraj zatrjevala, da ga ima rada. In

tolikokrat prej. Od takrat, ko so bili zameteni v Triglavski koči, sta prijatelja in hodita skupaj. Tudi poljubčke ji lahko krade, kadar sta sama in ju nihče ne vidi. Seveda, če je dobre volje. Ne pa takšne, kot je zdaj. Coprnica zoprna! Koka zmešana!

Počasi se je obrnil in jo pogledal. Pa mu tudi ona kaže hrbet. Vzel je nitko vrvi, ki je ležala na tleh in z njo požgečkal Tanjo po hrbtu roke. Nejevoljno jo je odmaknila, misleč, da je muha. Bor se je zahihital in jo požgečkal še enkrat. Zdaj je uganila, da je on, pa mu je ježno rekla:

»Daj mir, škorec!«

»A zdaj pa govoriš z mano?« jo je podražil.

Bila je jezna, da mu je šla takole na limanice, zato mu je kratko zabrusila:

»Mir mi daj, škorec butasti!«

To je bilo pa preveč. Prvič je še preslišal, drugič pa ne more. Da bi ga baba, ki hodi v drugo gimnazijo, njega, ki je končal že tretjo, zmerjala z butastim škorcem! Z zelencem! To pa ne!

Jezno je planil na noge in odšel na krmo. Ampak tam so bili tisti vreščavi angleški turisti, zato je splezal po lestvi na streho kajute, iz katere se je strmo dvigal jambor. Pogledal je navzgor. Jambor se je dvigal kakih pet metrov visoko, morda še več. Če bi splezal nanj? Pri telovadbi je bil vedno prvi na vrhu droga. In tudi po drevju je plezal kot veverica. Na vrhu jambora je tudi prečnik, na katerem bi se lahko odpočil. In tam je čudovit razgled. Tako visoko bo, oni pa spodaj tako majhni. Tudi tista avšasta Tanja bo samo drobna mravljica in mogoče se bo ustrašila zanj. Lep čas ji bo obračal hrbet.

Z obema rokama je zgrabil jambor, se ga oklenil tudi z nogama in se začel vzpenjati. Sploh ni bilo lahko. Na sredi je malo počival in razmišljal, ali bi se morda vrnil, ko ga je opazil neki angleški turist. Pokazal ga je drugim,

ki so takoj začeli zijati vanj in kričati od navdušenja, ker so mislili, da jim je to privlačnost pripravila turistična agencija.

»Bravo young man!« so ploskali Angleži, ki jih je vedno navduševala tuja drznost. Hkrati pa so bili prepričani, da angleško razume ves svet, ker da je bila najprej angleščina, potem šele drugi jeziki. Saj tudi indijanci v kavbojkah govorijo za silo angleščino.

Bor je plezal kvišku. To, da so ga opazili najprej Angleži, potem pa še taborniki, mu je vlilo novih moči.

Tanja si je pokrila obraz z dlanmi.

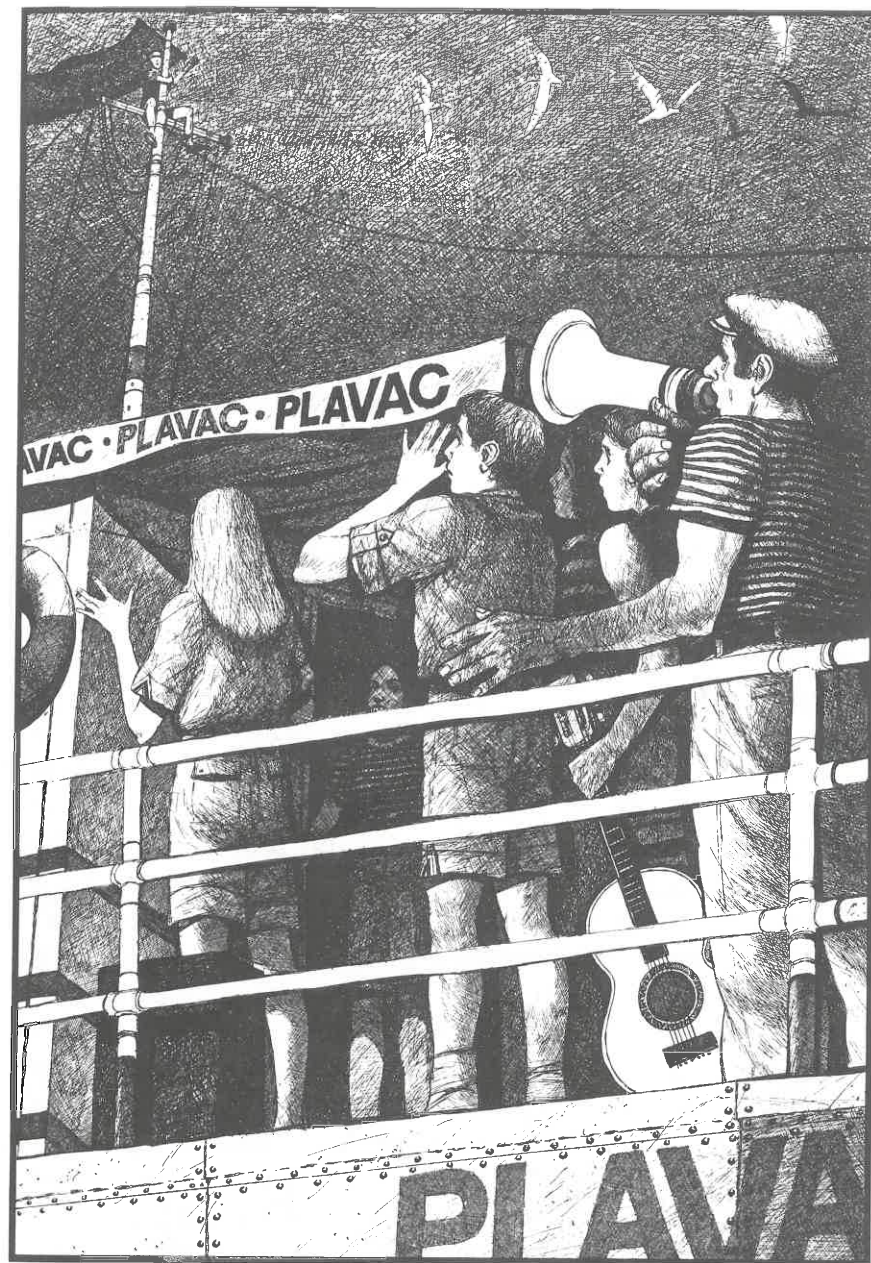
»Ta butasti škorec,« je zastokala. »Spet si bo kaj naredil!«

»Takoj dol!« je zarjul Laci. »Bor, da mi takoj prideš dol!«

Bor se je delal, da ne sliši. Bil je že na prečniku in kar oddahnil si je, ker je bilo konec gladkega jambora. Usedel se je na prečnik in počival. Držal se je jambora z eno roko, čeprav se je grozovito majal sem ter tja. Skušal je pogledati navzdol, ker bi rad videl Tanjin presenečeni obraz, toda takoj se mu je zavrtelo v glavi, da je rajši spet pogledal v daljavo. Zaskrbelo ga je, kako bo prišel dol.

Ta čas je prilezel na palubo tudi barba Frane. Pogledal je, zakaj turisti tako vreščijo, da bi jih vrag. Še bevande ne more popiti v miru. Zmajal je z glavo, ko je videl Bora na jamboru. Prekleti mulc! Ampak korajžen pa je. Se barba Frane še dobro spominja, kako je moral plezati po jamborih in vrveh šolske jadrnice Neptun, preden so mu rekli, da je končal vajeniško dobo za mornarja. Ni šala viseti z eno roko na jamboru in sedeti na prečniku, pri čemer se jambor maje najmanj meter sem ter tja. Bog in bogme, si je mislil barba Frane in odšel v kajuto.

»Bodi pripravljen, da boš ustavil, če bo treba,« je rekel Šimetu.

Ta ni nič spraševal, samo pokimal je. Kakor kapitan ukaže! Barba je vzel megafon, velik zvočnik na baterije, in se vrnil na krov. Prislonil je zvočnik k ustom, ga vključil in po vsej ladji se je razlegel njegov glas:

»Fant! Si pa korajžen! Če boš padel v morje, se ne bomo ustavljali, ker je v Kvarnerju preveč morskih psov, da bi se splačalo pote. Preden bi prišli do tebe, te bodo že pomalicali.«

Vsi na ladji so utihnili. Nekaj deklet je zavreščalo. Bor na jamboru je prebledel. Barba pa je mirno nadaljeval:

»Lahko se pa spustiš po vrvnati lestvici. Jo vidiš na desni?«

Bor se je ozrl. Šele zdaj je opazil, da prav do prečnika vodi lestvica, spletena iz vrvi, v kateri so leseni klini. Kar oddahnil se je. Počasi se je presedlal po prečniku, dokler ni z nogami dosegel prve prečke na lestvici. Potem se je previdno začel spuščati navzdol. Ko je bil z vsemi štirimi na lestvi, je začutil olajšanje. Hitro kot maček se je spustil na palubo.

Spodaj ga je čakal barba Frane. Zelo močno ga je skelela desnica. Prav želel si je mulcu primazati eno okoli ušes, da bi zvonko zadonelo. Toda angleški turisti so ploskali in ju fotografirali. Mogoče bo njegova slika še v kakšnem angleškem časopisu. Zlahka si predstavlja svojo fotografijo v Timesu, kako drži megafon, in spodaj piše: Barba Frane je rešil predrznega mulca. Ha! In toliko je tega govorjenja v reklamah, da smo turizem prijazni ljudje, je razmišljal barba Frane. In če bi mulca udaril, bi mu ti Angleži še spravili na grbačo kakšen odbor za človekove pravice. In potem se turisti ne bi hoteli več voziti z njegovo ladjo. Jok! Barba Frane se je široko nasmehnil, pokazal zdrave dalmatinske zobe, ki so bili kot nove domine, objel je Bora čez rame in ga naglo potegnil v kabino.

»Na, tu imaš kozarec bevande,« mu je rekel.

Bor je hlastno izpil vino, pomešano z vodo. To mu je vrnilo moči, saj so se mu od prestanega napora že začele tresti noge.

»Pa je res toliko morskih psov v Kvarneru?« je vprašal barbo Franeta.

»Ja,« mu je odvrnil barba. »V vsakem pomorskem muzeju vsaj eden. Sicer jih pa redko najdeš na tem koncu. Mislim na tiste velike, ki so res nevarni človeku. Tistih majhnih, za zrezke, tistih je veliko, pa niso nevarni. Ampak, zdaj me poslušaj dobro, mulac! Da te do konca vožnje sploh ne opazim več, sicer bodo padale batine. Jasno?«

»Jasno,« je pokimal Bor in v strahu pogledal velikansko barbino šapo, v kateri je držal kozarec z bevando, ki pa se je kar izgubil v njej.

Naglo se je pobral na palubo. Barba si je zagodel v brke:

»Ampak pogumen pa je, mulc!«

»Res,« je pokimal Šime in dvignil kozarec: »Na to se pije.«

Bor se je vrnil na palubo s povešeno glavo. Laci je jezno majal z glavo in robantil:

»Si čisto nor? Samo ne začenjaj že spet! Če mi boš tudi na tem izletu kakšno ušpičil, te bom izključil iz odreda, pa amen!«

Potem se je obrnil proč. Zagledal je Hanija, ki je strmel vanj iznad onemoglega Uroša. Pomežiknil mu je. In prisegel bi, da mu je Hani pomežiknil nazaj.

Bor se je ves skrušen zleknil na svoj prostor poleg Tanje. Kar na jok mu je šlo. Vedno si vse tako dobro zamisli, potem se pa izcimijo iz tega najbolj trapaste stvari.

Tisti hip je začutil, kako mu je nekdo stisnil roko. Pogledal je. Tanja ga je držala za dlan, mu jo stiskala, da ga je skoraj zbolelo. Imela sta glavi drugo poleg druge in videl je, da ima solze v očeh.

»Ti škorc butasti!« mu je šepnila. »Lahko bi si kaj naredil. Preveč te imam rada, da bi prenesla še eno takšno neumnost!«

Bor je blaženo zaprl oči.

Pa se je vseeno splačalo!

6. POGLAVJE

MUNGO NA LOVU

Pozno popoldne so z barkačo Plavac priropotali na Cres, kjer so imeli angleški turisti piknik, zato so se izkrcali pri nekem manjšem kraju. Na ladji je nastal mir. Toda barba Frane je takoj pogнал ladjo nazaj na morje in odpeljal tabornike do sosednjega otoka Plavnika.

Plavnik je manjši otok med Cresom in Krkom. Če bi ga lahko videli iz zraka, bi spominjal na sipo s skrčenimi lovkami, ki se skuša preriniti med Cresom in Krkom iz Kvarneriča skozi Srednja vrata v Kvarnerski zaliv in bi pri tem okamnela. Tik ob Plavniku je še čisto majhen otoček, ki pa je komaj omembe vreden, saj je gol, skalnat in nenaseljen.

Na Plavniku je bilo komaj nekaj hiš, ki si jih lahko preštel na prste obeh rok. Ena izmed hiš je bila hiša svetilničarja Stipeta Dorotke. Hiša je bila čisto na samem, na robu otoka, tik ob svetilniku, ki je ponoči mimo ploveče ladje opozarjal na otok. Šjor Stipe je ponoči skrbel za svetilnik, ki je imel luč na plin, medtem ko je veliko odbojno steklo vrtel okoli svetilke dizelski motor, ki je ropotal še kar znosno.

Šjor Stipe je imel zavidanja lahko delo. Zvečer je moral po stopnicah na vrh svetilnika in prižgati luč. Potem je prižgal motor, ki je poganjal vrtljivo zrcalo, in vso noč pazil, da je svetilnik enakomerno metal svetlobo v loku vse naokoli sebe. Zato je bil ponoči buden, podnevi, vsaj zjutraj, pa je spal.

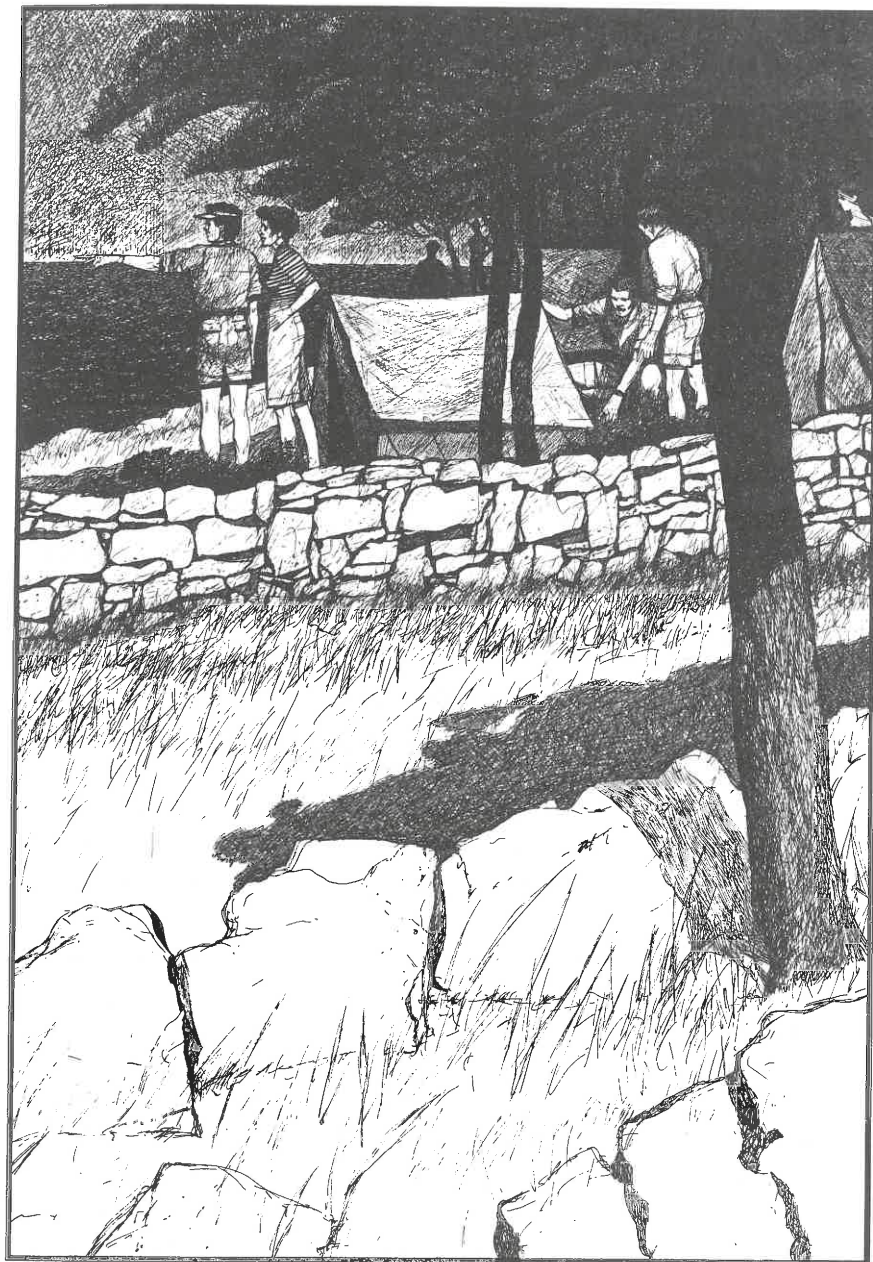
Poleg hiše je imel šjor Stipe nekakšen kamp za turiste, s katerimi si je hotel izboljšati svoje življenje. Na leto je imel v kampu tri ali štiri turiste, ki so imeli radi divjino in samoto, drugače je bil prazen. Zdaj pa se je obetal pravi živ žav. Prišla je cela skupina tabornikov, ki se mu je že pred tednom dni napovedala v pismu. Šjor Stipe sicer ni razumel, zakaj se je treba vnaprej napovedovati, saj je bilo v njegovem kampu vse leto dovolj prostora. Bo že to kakšna mestna navada, ki ji rečejo rezervacija. Meščani res zapravljajo čas za najbolj čudne stvari.

Za kamp je Laci izvedel prek neke turistične agencije, ki je bolj za šalo kot zares imela v svojem prospektu nekaj vrstic o Stipetovem kampu, češ da je na romantičnem kraju ob svetilniku na skoraj nenaseljenem otoku. Za tiste, ki ljubijo naravo in samoto, je še pisalo.

Šjor Stipe si je zadovoljno mel roke, ko je gledal mularijo, kako postavlja šotore v njegovem kampu. Toliko gostov še ni imel hkrati. To bodo kupovali pri njem jedačo in pijačo, po katero se je vozil s čolnom v mesto Krk na bližnjem otoku istega imena. Kar lep zaslužek bo.

Sprehodil se je med marljivimi taborniki, pogledal, ali se dobro zapirajo vrata latrine, preskusil pipo, po kateri je pritekala voda iz velike cisterne za hišo. Vse je bilo v najlepšem redu. Zadovoljno se je obrnil proti hiši.

Taborniški odred Rožnik je naglo postavil šotore. Po dva in dva sta bila v enem dvojčku. Vsak si ga je znotraj uredil po svoje, zunaj pa je moralo biti vse po strogih taborniških pravilih. Vsi klini so morali biti zabiti, vrvi

zategnjene, okoli roba vsakega šotora naloženo kamenje, da šotorska krila niso plahutala, nato pa še v trdo zemljo skopan jarek, da je ob dežju voda lahko odtekala in ni prišlo do poplave v šotoru.

Laci je skrbno vse pregledal in ukazal tu bolj napeti vrv, tam poglobiti jarek.

»Daj, naloži še kamnov okoli šotora. Pa večjih,« je rekel Urošu.

»Saj ni vetra,« je godrnjal Uroš, ki je bil še malo omotičen od morske bolezni, vendar je že lahko jedel. Pozabil je, kako mu je bilo slabo, in je zdaj poskušal nadomestiti izgubljeno.

»Ko bo zapihala burja, bo prepozno,« je rekel Laci. »Ti bo šotor odneslo v morje.«

Morje je bilo čisto blizu. Morda petdeset metrov niže. Tega so si najprej ogledali. Bil je lep prodnat zaliv in voda je bila zelo čista. Prav zadovoljni so bili, ker so imeli samo zase celo laguno, kakor so hitro krstili zaliv.

Šjor Stipe je prišel iz hiše s kozarcem bevande, ki jo je ponudil Laciju in potem mu je razložil, kaj vse lahko dobijo taborniki pri njem ali pa pri njegovi ženi Franji. Če bi radi kaj posebnega, mu morajo povedati kakšen dan prej, kajti vsako popoldne se lahko odpelje v bližnji Krk, kjer so trgovine. Tudi na izlet jih lahko pelje, če bodo želeli.

»Samo nekaj,« je rekel šjor Stipe s pomembnim glasom. »Na severozahodno stran otoka ne hodite. Tam je prepovedano območje.«

»Zakaj je pa prepovedano?« je vprašal Laci.

»Ker je tam vojska,« je povedal Stipe. »Vojaške skrivnosti, saj razumeš!« In je pomežiknil Laciju.

»Da boste torej vedeli,« je Laci ponovil fantom in dekletom. »V to smer otoka se ne sme, ker je tam vojska. To ni šala! Vojska ima straže, ki streljajo brez opozorila.«

Stipe je zadovoljno pokimal, ko je videl, kakšen vtis so naredile Lacijeve besede na tabornike.

Tedaj se je izza hiše zaslišalo besno kokodakanje.

»To bo mungo!« je kriknil šjor Stipe in začel grdo preklinjati. »Da bi ga vrag! Stalno mi lovi kokoši. Po puško grem!«

Stekel je v hišo, kar so ga nesle noge. Tedaj je okoli hiše napol priletela, napol pridrvela frfotajoča kokoš, ki je divje kokodakala od strahu. Za njo je tekla črna kosmata kepa.

»Hani!« je zavpila Bibi. »Hani! Takoj sem!«

Hani, ki je preganjal kuro, se je ustavil, potem se je na ponoven klic s povešenimi ušesi prav počasi priplazil k Bibičinim nogam. Pripela ga je na vrvico.

»Baraba! Boš ti kokoši preganjal!« ga je nadrla Bibi in ga lopnila po zadnji plati, da je jezno zarenčal kot najbolj nevaren pes na svetu.

Tisti hip je iz hiše pritekel šjor Stipe. V rokah je imel starinsko puško.

»Kje je? A ste ga videli?« je spraševal.

»A munga?« je vprašal Laci.

»Ja, munga!« je pokimal Stipe.

»Ušel je. Ustrašil se je našega psa,« je povedal Laci.

Navzoči so se muzali.

»Psa?« se je začudil Stipe, ki je medtem pomirjen ugotovil, da ima še vse tri kokoši. »A psa imate? Je lovski?«

Sklonil se je k Haniju, ki je zarenčal, misleč, da jih bo zdaj zaradi tiste ušive kure dobil po zadnji plati še od svetilničarja. Stipe je odmaknil roko in zadovoljno pokimal:

»Je pa hud, ja. Dober lovski pes je. Kakšne pasme pa je?«

»Ptičar,« se je zlagal Laci.

»Hm,« je rekel Stipe. »Grem zapret kure v kurnik. Ne vem, kako so lahko ušle. Ti pa, ptičar,« je zaupno rekel Haniju, »ti pa le zgrabi za vrat presnetega munga, če ga kje vidiš. Boš dobil klobaso.«

Hani je ob omembi klobase takoj sedel na zadnje tace, porepkal in našpičil ušesa.

»Lej ga no, kako pametni so slovenski psi,« se je začudil šjor Stipe. »Ta razume celo hrvaški.«

»Seveda, saj je šolan pes,« je rekla Tanja.

Uroša je minila že vsa morska bolezen. Ni več vzdržal zraven. Stekel je v svoj šotor, kjer se je vrgel na spalno vrečo, se režal in brcal z vsemi štirimi kot ponorel žrebiček.

»Šolan pes!« se je hihital. »Šolan lovski pes. Ptičar, ki preganja kure! Hihi hi hi!«

Od smeha so mu iz oči tekale solze.

7. POGLAVJE

IZVIDNICA

Faloti in karfijole iz taborniškega odreda Rožnik, kot jih je v šali klical Laci, so se na morju počutili imenitno. Vse dneve so se kopali po mili volji, razen kadar jih je vodja Laci moril s ponavljanjem taborniških veščin. Tokrat na primer z delanjem vozlov, ki jih nisi moral znati samo spretno zavozlati, ampak si jih moral ločiti tudi po imenih. Morali so poznati vseh štirinajst glavnih vrst, od male drevesne zanke prek napenjalnih vozlov pa osmic, zasilnih, mrtvih in suknjarskih vozlov vse do spuščalnega vozla.

»Zavezati vozle mora biti za pravega, izurjenega tabornika tako preprosto, kot si vsi drugi zavežemo pentljo na vezalkah v čevljih,« je rad govoril Laci. »Zato moramo zavezovanje vozlov nenehno vaditi. Tudi čevlje si zavezujemo vsak dan, zato nam pa gre to opravilo tako zlahka od rok.«

»Od rok ali od nog?« je spraševal Uroš, ki je hotel biti vedno duhovit.

»Od rok,« je vztrajal Laci.

»Ampak saj ne bomo odprli tovarne vozlov,« je ugovarjal Uroš, ki mu tovrstne vaje niso nikoli dišale. »Poleg tega smo na morju bos.«

Uroš je bil še posebej siten, ker je bil nenehno lačen, kajti po prestani morski bolezni je v dveh dneh izpraznil svoj naprsnik s hrano. Zato pa je rahlo shujšal.

»Nič hudega, če si bos, kajti ti si v neprestani nevarnosti, da se ti zavozla jezik,« mu je smeje se dejal Laci. »In to v dvojni mrtvi vozeli, ker imaš na vsako stvar kakšno pripombo.«

»Ah, kaj, saj je res trapasto zavezovati te vozle,« je jezno rekla Bibi in odvrгла vrvico, s katero je vadila. »V življenju tako ne rabiš vozlov, razen navadnega. Kaj pa naj bi s temi vozli?«

»Ko se boš naučila delati vse te vozle,« ji je rekel Laci, »boš znala privezati tisto svojo vrečo bolh, da se ne bo podila za Stipetovimi kurami. A zdaj veš, zakaj se je treba naučiti delati vozle?«

Bibi je užaljeno zavihala nos. Ta Laci ima stalno neke pripombe na psa in nanjo. Kot da bi ga kdo prosil za te njegove trapaste duhovitosti, ki jih drobi naokrog.

»Tako, zdaj grem pa kuhat!« je rekel Laci in vstal s peska.

Danes je bil on na vrsti za kuhanje. Lotil se je pa priprav kaj čudno. Za pomočnika je vzel Miha in Aleša. Vsi trije so vzeli taborniške nože in vedro ter se napotili k morju. Laci jim je pokazal prilepke, trirobe školjke, ki so bile trdno prilepljene po skalah ob vodi. Če si porinil pod školjko noževo rezilo, si jo lahko odluščil s skale. In te školjke so morali nabirati kot kostanje. Laci je odkril še šop širokih zelenih alg, ki jih je prav tako vrgel k školjkam v vedro. Tudi kakšna dagnja se je našla v vodi ob skalah. Pa drobni polžki, ki so lezli po kamnih.

Potem so v taborni kuhinji izluščili meso iz školjk in užitne dele zmetali v lonec. V drugi posodi je Laci sprajžil čebulo, česen in peteršilj, dodal školjke, in ko se je vse dobro prepražilo, je usul v posodo še riž, ki ga je zalil kar

z morsko vodo, zajeto na kraju, kjer se niso kopali. Med dušenjem je v vse skupaj vrgel nekaj sesekljanih paradižnikov in alge.

»To so sami proteini,« se je smejal Laci.

Prav teknila jim je Lacijeva morska rižota. Uroš si jo je naložil trikrat. Vsaj za kratek čas se je do sitega najedel.

»Le kje si se naučil kuhati morske jedi?« je bila radovedna Kristina.

»Kje neki!« se je smejala Andreja. »Ob panonskem morju vendar. Saj veš: Prekmurci imajo to v genih. Iz roda v rod...«

»No, končno ste nekaj pravilno dojeli,« je zadovoljno dejal Laci, vesel, da jim je tako teknilo. Največja nesreča za kuharja je, če ne pojejo njegovih jedi z navdušenjem.

Barbara in Petra sta bili na vrsti za pomivanje. Drugi so imeli po kosilu prosto. Lahko so se kopali ali pa počivali, kakor je kdo želel.

Uroš je pomignil Alešu in Gorazdu. Za šotorom se je ustavil.

»Fantje, gremo v izvidnico,« je predlagal.

»Kam pa?« se je začudil Aleš.

»Tja, kjer je vojska,« je rekel Uroš.

‘Nastala je tišina.

»Tja vendar ne smemo,« je čez čas rekel Gorazd.

»Je strogo prepovedano,« je kot odmev dodal Aleš.

»Pa nič, posranca,« se je namrdnil Uroš. »Grem pa sam, če se bojita.«

»Hm, mogoče bi pa šla zraven,« se je premislil Aleš. »Lahko da imajo letala. Ampak bomo samo od daleč gledali.«

»Letala in rakete, ti povem,« je kimal Uroš. »Sicer zadeve ne bi skrivali na tako samotnem kraju.«

Zdaj se je tudi Gorazd strinjal. To je bil prevelik špon,

da bi ga zamudil. Po naravi je bil sicer previden, vendar ni hotel veljati za šlevo.

»Pojdimo proti morju, kot da se gremo kopat,« je rekel Uroš. »Potem bomo zavili na desno skozi gmajno.«

Počasi so se napotili po poti proti morju. Pred stezo, ki je zavijala na desno, se je Uroš ustavil in se malomarno ozrl. Ker ni bilo nikogar za njimi, je pomignil prijateljema in švignili so po stezi na desno.

Znašli so se med visokim grmovjem in tankimi stebli zakrnelih hrastov, ki so rasli na gosto v višino do štirih metrov. Temu je šjor Stipe čisto resno govoril gozd. No ja, že ni bilo boljšega. Kdor gradu ni videl, se svinjaku čudi.

Stekli so po ozki stezi, za katero so takoj ugotovili, da ni ravno pogosto uporabljana, kajti ponekod je bila že na gosto zaraščena, da so se komaj prebijali naprej.

»Prava kozja steza,« je šepnil Uroš, ko so morali upočasniti korak, saj se je pot začela vzpenjati navkreber.

Gozd se je proti vrhu hriba začel redčiti in na vrhu, do koder je s severne strani otok dosegla burja, ga je že zmanjkalo. Naprej je bilo vse golo. Previdno so se razgledovali z roba goščave. Bili so na vrhu okoli sto metrov visokega hriba. Po strmem bregu se je videlo navzdol, kjer je bil prijeten zalivček z okroglim prodom. Voda je bila sinje modra in zelenkasta, odvisno od globine.

O vojski ni bilo ne duha ne sluha.

»Mogoče so pa vojaki skriti v hribu,« je menil Aleš.

»Figo, potem bi imeli vsaj straže,« je vedel Uroš.

Naj so še tako napenjali oči, niso opazili nič posebnega.

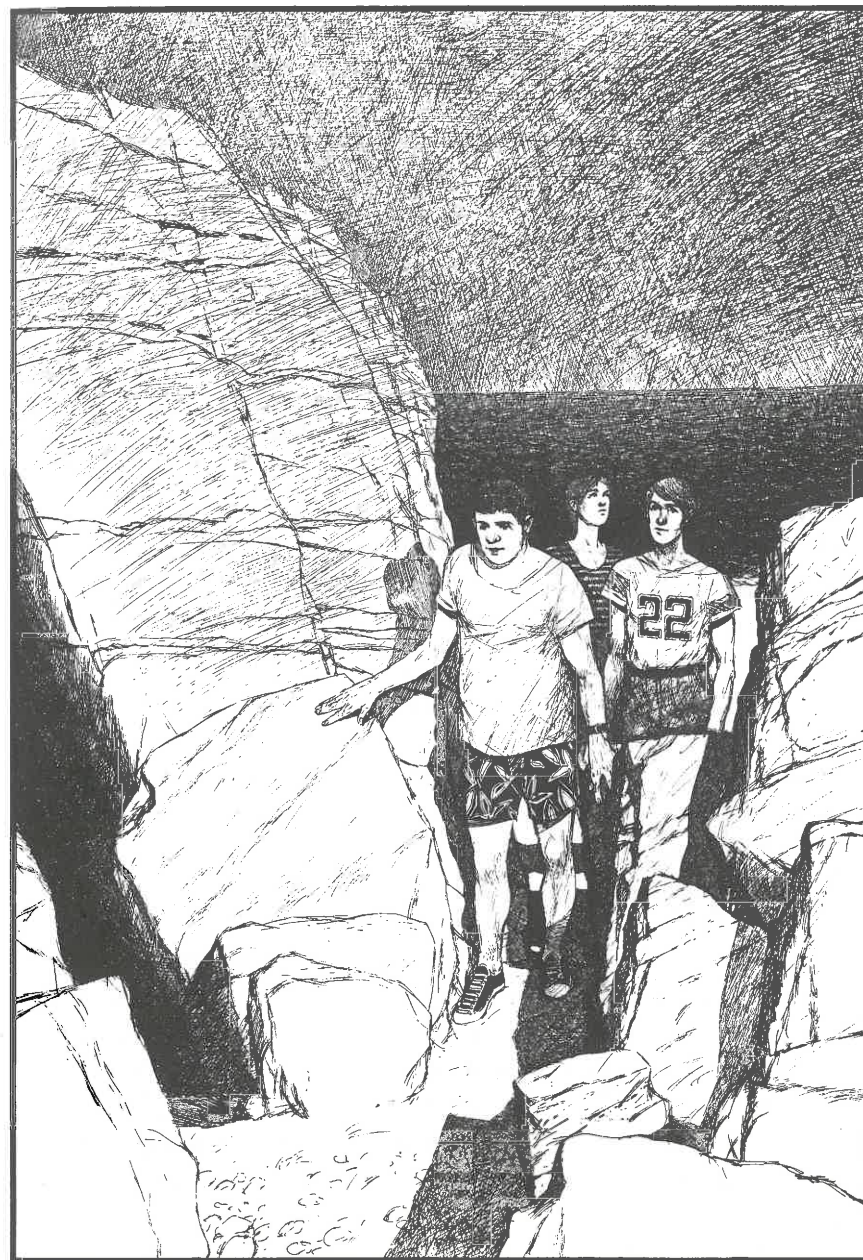
»Gremo pogledat dol, k morju,« je predlagal Uroš.

»Saj smo že vse videli od tod,« je ugovarjal Gorazd.

»Nismo. Bogve kaj je spodaj, da nas je šjor Stipe strašil

z vojsko,« je ugibal Uroš.

Že so hoteli vstati in se spustiti čez skale navzdol po strmem bregu, ko je Gorazd siknil:

»Na tla! Skrijmo se!«

Počepnili so za skale.

»Kaj pa je?« je ves bled vprašal Aleš. »A bodo streljali?«

»Poslušajta!« je rekel Gorazd.

Zaslišali so počasen motorni čoln, ki se je tftftftf približeval. Pokukali so izza skal in zagledali ribiško barko, ki je počasi prisopihala izza vogala in se usmerila naravnost v zaliv pod njimi. V čolnu sta bila dva moža.

Čoln je zapeljal na prod v zalivu in se ustavil. Moža sta skočila iz njega v plitvo vodo in potegnili barko še bolj na suho. Potem sta dvignila iz nje težek okrogel, toda podolgovat predmet in ga odnesla proti skalovju, kjer sta jim izginila izpred oči. Čez kratek čas sta se že vrnila praznih rok, porinila barkačo nazaj v globljo vodo, skočila vanjo in pognala motor.

Komaj sta izginila za vogalom, je Uroš vstal. Kar tresel se je od navdušenja.

»Fanta, spodaj mora biti votlina. Gremo pogledat!«

Aleš in Gorazd sta hotela ugovarjati, toda Uroš se je kljub debelosti že naglo spuščal navzdol. Gorazd je skomignil z rameni, potem se je vdal v usodo in se začel spuščati za Urošem.

»Počakajta, no!« se je razburil Aleš.

»Ne deri se!« mu je siknil Gorazd.

Dobrih pet minut so se spuščali s hriba navzdol. Ni bilo nobene steze več, zato so morali skakati s kamna na kamen, s skale na skalo in se izogibati pritlikavemu grmovju. Nihče ni pomislil na to, kako težko se bo vrniti.

Ko so dosegli prodnati zaliv, so bili vsi zasopihani.

»Še dobro, da ni bilo nobene kače,« je vzdihnil Aleš.

»Tukaj ni kač, saj si slišal, da imajo na otoku munge,« ga je miril Gorazd.

Uroš je razočarano strmel proti skalovju.

»Ničesar ni,« je ugotovil. »Nobene votline.«

»Ampak nekam sta morala odnesti tisti okrogli predmet,« je zatrdil Aleš. »Saj smo videli na lastne oči, da sta se vrnila praznih rok.«

»Mogoče sta ga skrila med skalami,« je ugibal Gorazd.

Napotili so se proti skalnati steni, ki so jo pri spuščanju morali obiti. Ko so prišli čisto do skal, so videli, da je med njimi na desno kratka soteska, ki se je končala v votlini.

»Vedel sem!« je zmagoslavno vzdiknil Uroš, hip nato pa začel preklinjati, ker je s supergo stopil v plitko lužo, polno blata. Otresel si je nogo.

Navdušenje nad odkritjem je bilo preveliko, da bi se dolgo jezil. Stopili so naprej. Votlina je bila skrita pred pogledi z morja in obale. Kmalu so se znašli v temi. Ničesar niso videli, kajti skozi ozek vhod v votlino je padalo presneto malo svetlobe, tako da niso razložili ničesar pred seboj.

»Gremo nazaj, da se ne bomo izgubili,« je rekel Gorazd. »Lahko je tu prava Postojnska jama.«

Ko so prišli spet na svetlo, je bil Uroš kar slabe volje.

»Kakšna škoda,« je vzdihoval. »Sendvič bi dal za to, da bi izvedel, kaj se skriva v tej votlini. Lahko so pravi gusarski zakladi.«

»Saj se lahko vrnemo z žepnimi svetilkami,« je predlagal Aleš.

»Danes smo že prepozni. Jutri,« je sklenil Uroš. Ura, na katero je pogledal, je kazala že pet popoldne. »Komaj se bomo vrnili do šeste.«

»Upam, da nas ne pogrešajo,« je skrbelo Gorazda.

»Bomo pa rekli, da smo šli po ovinku v tabor,« se je znašel Aleš.

Začeli so plezati nazaj proti vrhu hriba. Bilo je tako strmo, da so se grizli v kolena, pri čemer je Uroš sopihal kot stara lokomotiva.

8. POGLAVJE

STRAH V TABORU

Ko so se vsi zasopli vrnili v tabor, ni bilo opaziti, da bi jih bil kdo pogrešal. Prisegli so si, da bodo o odkritju molčali, in pridružili so se drugim, kot da ni bilo nič.

Laci je ravno razkladal čarovnijo s kartami. Sedeli so za grobo stesano podolgovato mizo, za katero so po navadi na prostem jedli. Trik s karto je bil zelo zanimiv. Vsi so strmeli, ko je Laci šel z levico čez desnico, v kateri je imel križevo osmico. Potem je zamahnil z desnico, ki je bila prazna, in ko je pokazal levico, je bila tudi ta prazna. Karta je izginila kot kafa.

Tedaj je Hani, ki je pri strani napeto opazoval, kaj počne Laci, kratko zabevskal in odkorakal pod mizo k Lacijevim nogam.

»Marš, bolhač! Proč! Zgini!« je vpil Laci, a zaman.

Hani je zmagoslavno prikoral izpod mize in držal v gobcu križevo osmico.

»A taka je tvoja čarovnija!« se je družina krohotala. »Ko zamahneš z desnico, da vsi gledamo tja, z levico spustiš karto na tla.«

»Izdajalec!« je Laci siknil proti Haniju in mu vzel karto iz gobčka. »Vreča bolh!«

Hani se ni zmenil za zmerjanje in je prijazno repkal.

»Ne vpij na mojega psa,« je ostro rekla Bibi.

»Saj ne vpijem,« je spravljivo dejal Laci.

»Pa vpiješ. In z grdimi izrazi ga obkladaš, ker ne preneseš poraza,« je trmoglavila Bibi.

»Vreča bolh mu pa ja lahko rečem,« se je branil Laci.

»Ne, ne smeš! Drugače ti bom začela govoriti, da si žakelj uši!« mu je zabrusila Bibi.

Laci je zavil oči kvišku in si mislil svoje.

»Kar zavijaj oči!« se je Bibi jezila naprej. »A ste vsi Prekmurci tako slabo vzgojeni?«

To je bilo pa za Lacija že preveč, pa amen!

»Prekmurce mi pa kar na miru pusti!« se je razjezil.

»Vsekakor ti lahko jamčim, da so Prekmurke bolje vzgojene kot ti, predvsem pa ne čvekajo toliko tja v en dan.«

Taborniki in tabornice so uživali, da je Bibi malce skrtačila Lacija in ga na koncu še spravila ob živce. Drugače je vedno on drugim solil pamet. Le Tanji je bilo zoprno.

»A se mislita vidva še dolgo prepirati?« je vprašala. »Mogoče bi šla v šotor in tam nadaljevala, ker tukaj me že bolijo ušesa od vajinega prepira.«

»Od mene te že ne bolijo ušesa,« se je pridušal Laci.

»Ja, pa me! Kaj pa ti veš, ali mene bolijo ušesa ali ne!« se je razjezila Tanja.

Laci je rajši umolknil. Z obema sestrama se ni splačalo bosti. Kakršna ena, takšna druga, si je zardel mislil in molčal. Tudi Bibi ni več nadaljevala. Bor je prižgal transistor na baterije in med klepetom so poslušali glasbo. Stemnilo se je že, nad morje se je dvignila polna luna. Bilo je jasno nebo, polno zvezd, ki so močno žarele.

Laci si ni mogel kaj, da jim ne bi začel razlagati, kako se imenuje katero ozvezdje.

»Tisto je Veliki voz, pa Mali voz, tamle je Severnica,« je razlagal radovednim očem, ki so strmele navzgor.

»Koliko jih je!« je vzdihnila Andreja in prijela Aleša za roko.

»Tisto je pa Južni križ,« je rekel Laci.

»To pa že ne bo držalo,« je ugovarjal Gorazd. »Južni križ se vidi samo z južne poloble.«

»No ja, saj smo na jugu,« je kislo dejal Laci, ko je videl, da ga je polomil.

Danes mu ni šlo prav nič od rok. Tale Bibi ga venomer spravlja ob pamet in živce. Samo malo bolj izpod čela pogleda tega presnetega cucka, pa že sitnari in se jezi nanj. Ji bo že posvetil.

Čez čas ga je prešinila neka misel. Neopazno se je izmuznil iz družbe, kar sploh ni bilo težko. Falotje in karfijole so se živahno pogovarjali.

Laci je smuknil v svoj šotor. Poiskal je škatlo od keksov. Nekaj jih je bilo še v njej. Stresel jih je na spalno vrečo in prigrizoval medtem, ko je delal.

Z žepnim nožem je izrezljal v sprednji del škatle oči in zobata usta. Odrezal je škatli dno. Potem je vzel brisačo in jo ovil okoli škatle, nato pa pričvrstil z elastiko. Rdeča proga na brisači je šla natančno čez izrezane luknje za oči. Ko je od spodaj v škatli prižgal baterijo, je bila v temi škatla videti kot strašna, režeča se glava z žarečima ogljema za oči. Laci je zadovoljno ugasnil svetilko. Prav takšen strah je, kakršnega so v Prekmurju delali iz izvotljene buče.

Splazil se je iz šotoru in se vtihotapil v šotor, v katerem sta domovali Bibi in Tanja. Postavil je škatlo k vzglavju njunih spalnih vreč, prižgal baterijo in se previdno umaknil. Skrbno je za seboj zaprl vhod v šotor. Zadovoljen se je vrnil k mizi, kjer so še vedno klepetali.

Zvečer sicer niso imeli navade dolgo posedati. Lahko bi rekli, da so hodili s kurami spat. V temi se jih je namreč hitro lotila zaspanost. Luči pa niso mogli imeti prižgane, ker so jih potem preveč obletavale večje in drug mrčes. Tako so se tudi nocoj kmalu začeli odpravljati spat.

Laci se je potuhnil v svojem šotoru in čakal. Ni mu bilo treba čakati dolgo, ko se je razlegel najprej Bibičin divji krik, nato Hanijevo besno lajanje in renčanje, potem pa smeh in tiho pogovarjanje. Vsi, razen Lacija, ki se je zadovoljno hahljal v šotoru, so zdrveli pogledat, kaj se dogaja pri puncah, zakaj je Bibi zavreščala. Režali so se, ko so videli grozljivo prikazen. Čez čas se je njihovo govorjenje spremenilo v šepet, potem so se razšli. Prišli so tudi mimo Lacijevega šotoru. Laci se je delal, kot da spi. Čez čas pa ni mogel več vzdržati.

»Nekaj mi kuhajo,« je razmišljal.

Tiho je vstal in si obul športne copate. Splaziti se je nameraval iz šotoru in pogledati, kaj se dogaja. Odgrnil je vhod in previdno stopil iz šotoru. Visoko je dvigal noge in jih previdno postavljaj na tla. Že po prvem koraku je zaklel, kajti začutil je mokroto v copatu. Hkrati se je prižgalo ducat žepnih svetilk. Vsi taborniki so stali ob vhodu v Lacijev šotor s svetilkami v rokah in se krohotali Laciju, ki je imel desno nogo še vedno v lavorju z vodo, nastavljenem pred šotorom.

»Maščevanje! Maščevanje!« sta ploskali Bibi in Tanja in se smejali Laciju, ki se je brez besed obrnil in ježno izginil nazaj v šotor.

Presneto! Da mora vedno potegniti krajši konec, si je besno mislil in sezuval mokri copat.

BODICE SPRAVE

Dopoldne na plaži je bilo od sile zabavno. Faloti in karfijole so se sončili in kopali.

Laci je ves čas premišljeval, kako bi se maščeval Bibi za sinočnjo neprostovoljno kopel noge. Družina ga je neprestano dražila.

»A te kaj zebe v nogo, Laci, ko imaš čisto mokro?« ga je zafrkaval Luka.

»Pazi! Lavor!« je zavpil Bor, ko je Laci šel čez plažo k morju.

»Laci, kaj ti pa dela v supergah cmok, cmok, cmok?« ga je smeje se spraševala Andreja.

Bibi je bila dobre volje in je neprestano klepetala s Hanijem. Laci se ni mogel domisliti nič boljšega, kot da bi ji morda pri kosilu skrivaj stresel v juho pest soli. Potem je sklenil, da to ne bi bilo preveč vzgojno, hkrati pa bi se lahko sprevrglo v epidemijo, ki bi jim uničevala hrano. Zato se je rajši v vodi pritihotapil za Bibi in jo pošteno potunkal. Na površje je prišla vsa vreščeča in besna.

Zdaj so se vse punce spravile na Lacija in ga tunkale ter škropile, da se je komaj rešil na suho. In ko je z zaprtimi

očmi ležal na pesku ter koval novo maščevanje, ga je nenadoma polila mrzla prha. Bibi je z vrečko zajela vodo in ga, nič hudega slutečegča, polila, da je skočil vsaj meter visoko.

»Tabornik ne preklinja,« mu je med smehom rekla Bibi. »In če že hočeš vojno, jo imaš. Vsak udarec ti bom vrnila dvojno.« Potem je poklicala psa. »Hani, pridi, greva, da ne bodo šle Lacijeve bolhe nate!«

Laci je pihal od jeze. Spet se mu je smejal ves tabor.

Triperesna izvidniška deteljica – Uroš, Gorazd in Aleš – je vsa živčna poležavala na pesku. Fantje so čakali, da bodo lahko po kosilu smuknili na drugo stran otoka. Votlina jim je burila domišljijo.

»Lahko, da so v njej skrinje z zlatniki,« je polglasno ugibal Uroš, ko so bili drugi dovolj daleč, da niso mogli prisluškovati.

»Čisto mogoče pa je, da sta ribiča prinesla v votlino kakšne smeti. Na primer star štedilnik ali kaj podobnega. Šjor Stipe bi gotovo vedel, ali imajo v tisti votlini smetišče,« je bil Gorazd tako presneto stvaren.

»Daj no mir, Stipeta ne smemo spraševati o votlini,« se je zgrozil Aleš. »Saj veš, da nas je nalagal, češ da je na drugi strani otoka vojska. Gotovo ve za votlino in tudi, kaj skrivajo v njej. Vojsko si je izmislil, da ne bi rinili v tisto smer.«

»Popoldne bomo izvedeli vse,« je šepnil Uroš.

»Crknil bom od radovednosti,« je vzdihnil Aleš. Zasmejali so se.

Tedaj se je zaslišal krik. Pogledali so v smer, iz katere je prihajal vrisk. Iz vode je po eni nogi priskakal Laci in pačil obraz.

»A si spet stopil v lavor?« se je pošalila Tanja.

»Na ježa,« je zastokal Laci.

Usedel se je na prvo skalo ob vodi in si ogledoval podplat.

»Ti ga je že Bibi nastavila,« je modroval Luka. »Zdaj že v vodi nisi varen pred njo.«

Laci se je samo skremžil, potem si je začel puliti bodice iz podplata. Vsako je zgrabil z nohti in jo izvlekel, pri čemer je polglasno stokal in kremžil obraz.

Čez čas je imel vse bodice zunaj. Vendar ga je še vedno bolela noga, če je šel s prstom čez kožo. Aha! Ena od bodic se je zlomila in črna konica je ostala v koži.

»A ima katera šivanko?« je vprašal Laci.

»Jaz,« je rekla Bibi in pobrskala po torbi za kopanje.

»Ojoj, pa ravno ti!« je vzdihnil Laci.

Bibi je prišla k njemu s šivanko.

»Ti bom jaz izbrskala bodico,« se je ponudila.

»Nikar!« se je zgrozil Laci. »Ti mi boš zabodla iglo do kosti! Ali pa mi boš sešila prste skupaj.«

»Kvečjemu ti bom zašila usta skupaj, da ne boš čvekal,« se je obregnila Bibi. »Daj, ne bodi reva.«

Laci se je ozrl po družini, ki se je radovedno zbrala okoli njega ter ga pomilovalno gledala, čeprav je bilo precej muzanja vmes.

»Saj nisem reva,« je rekel. »Ampak glej, da mi ne boš razmesarila noge, ker jo bom še potreboval do konca življenja.«

Bibi si je ogledala, kako leži bodica v koži. Bila je čisto na površini in le majhen košček. Vzela je iglo in izpraskala bodico v dveh potezah.

Laci je zagodrnjal:

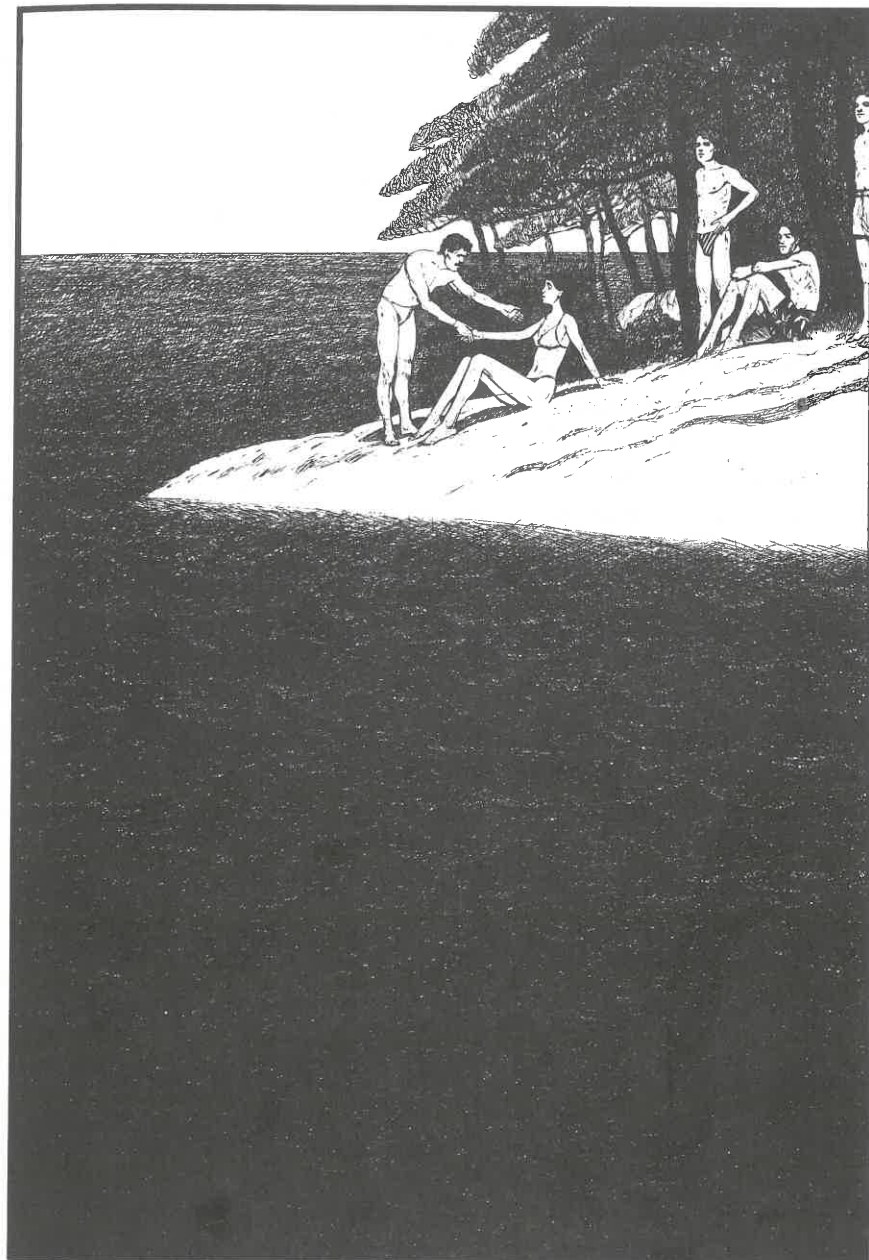
»Daj, nehaj me žgečkati z iglo. Loti se že operacije.«

»Je že končano,« mu je oznanila Bibi.

»Ne norčuj se, ker se ti ni treba,« je zarobantil Laci.

»Saj še začela nisi.«

»Če ti pa rečem, da je končano!« je rekla Bibi, se

zravnila in užaljeno rekla čez ramo, preden je odšla: »Vsaj hvala bi lahko rekel.«

Laci je potipal s prstom podplat. Res ni več čutil bolečine. Vzdihnil je in vstal. Lahko je stopil na nogo. Malce ga je skelelo, vendar je vedel, da je to od strupa, ki je v bodicah morskega ježka. Bo že minilo.

Zardel je in stopil do Bibi, ki je mižala in se delala, kot da se je vsa posvetila sončenju.

»Khm!« je Laci pokašljajal.

Nič se ni zmenila zanj.

»Hej!« je poskusil znova. »Bolhačica!«

Tudi zganila se ni.

»Bibi!« je rekel.

Zdaj je odprla oči in se usedla.

»Prosim?«

»Hvala lepa za pomoč,« ji je rekel. Potem je stegnil roko proti njej in jo vprašal:

»Premirje?«

Nekaj časa ga je gledala, potem se je zasmejala in mu stresla ponujeno roko.

»Premirje,« je rekla.

»Bravo! Nova slovenska sprava!« je zavpil Bor in vsi so med smehom zaploskali.

Tedaj je pritekla na plažo Petra in zavpila:

»Kosilo! Gremo jest!«

S kuhalnico je tolkla po ponvi, da je odmevalo.

Hani je bil prvi na nogah in v divjem diru je stekel s plaže proti taborni kuhinji.

10. POGLAVJE

ZAKLAD V VOTLINI

Po kosilu so Uroš, Aleš in Gorazd skrili v žepe baterije in odšli proti plaži.

»Vam trem pa tudi ni nikoli dosti kopanja,« je rekel Luka.

Zbali so se, da bo silil z njimi.

»Popoldne nismo vajeni spati,« je rekel Uroš in se kar oddahnil, ko je videl, da je Luka zaspano odšel v šotor na popoldanski počitek.

»Saj ne boste plavalili predaleč, kajne?« jih je opomnil Laci.

»Brez skrbi, se bomo bolj sončili,« je obljubil Aleš, pri čemer se mu je beseda nekam zatikala.

Končno so bili za ovinkom, kjer so smuknili po stezi na desno. Šele med pritlikavim drevjem so si oddahnili.

»Sem se že zbal, da bo kdo rinil z nami,« je vzdihnil Uroš in si obrisal potno čelo.

»Bi ga pa vzeli s seboj,« je Gorazd skomignil z rameni.

»Ne! To je samo naša skrivnost!« se je Uroš takoj uprl.

Naglo so prišli do vrha. Zdaj so že dobro poznali pot. Previdno so pogledali po morju. Nikjer nobenega čolna v

bližini. Pogledali so še navzdol na plažo, toda zaliv je bil prazen: morje je mirno pljuskalo na obalo. Nikjer ni bilo žive duše in tudi čolna ni bilo videti.

Spustili so se v dolino. Prodnata plaža je bila prazna in tiha. Tu je bilo pljuskanje valov, ki so se izgubljali med prodom, dosti glasnejše. Nekje je glasno pel škržat, kar je samo še bolj poudarjalo šumečo tišino. Nobenega drugega zvoka ni bilo slišati. Le fantje so čutili razbijanje svojega srca.

»Včeraj se mi ni zdelo tako grozljivo tiho,« je polglasno ugotovil Uroš.

»Seveda, danes te je malce strah,« ga je zbodel Gorazd.

»Strah pa že ne. Kvečjemu sem lačen, da mi kruli po želodcu,« je otožno priznal Uroš. »Ko smo šli navzdol, se mi je vse kosilo pretreslo, tako da imam že spet prazen trebuh.«

»Pojdimo v votlino,« je predlagal Aleš, ki je bil ves nestrpen kot na trnih.

Izvelkel je žepno svetilko in odšel naprej. Uroš in Gorazd sta mu sledila. Vstopili so skozi ozek vhod, za katerim se je votlina takoj razširila. Ni bila velika, kvečjemu tri metre visoka, pet metrov globoka in dobre štiri metre široka. Skoraj okrogla. Tipajoči žarki žepnih svetilk so segali prav v vsak kotiček jame.

»Glejta!« je vzkliknil Uroš.

Aleš je razprl oči in šepnil:

»Zakladi!«

»Saj so samo zaboji,« je razočarano ugotovil Gorazd.

»To že, ampak kaj je v njih?« je ugibal Uroš.

»Poglejmo, če se da kakšen zaboj odpreti,« je predlagal Aleš in že skočil k prvemu zaboju.

Zaboj se je zlahka odprl. Zgornja stranica ni bila zabita, ampak samo položena na vrh.

»Oh!« je razočarano zastokal Aleš, »navadna vaza. Pa

še grda povrhu! Polna školjk in drugih morskih ostankov. Še očistili je niso.«

»To ni vaza,« ga je poučil Gorazd, »ampak amfora.«

»Vsaka amfora je vredna celo premoženje,« se je navdušil Uroš. »Fanta, bral sem, da dajo nemški zbiralci za dobro ohranjeno amforo čez deset tisoč mark! Če to ni zaklad!«

»Uh, to se že bolje sliši,« se je Alešu vrnila dobra volja. »Ena, dve, štiri, osem, deset zabojev enake velikosti! To je vedar sto tisoč mark!«

»Tam so še trije večji zaboji,« je rekel Uroš.

Hitro so stopili do večjih zabojev. V njih je bila prav tako slama, in ko so jo razgrnili, so v vsakem zaboju našli čudovit bronast kip. Eden je predstavljal debelega fantiča z rožički na glavi, s piščalko in grozdem v rokah. Druga dva sta bila torza, se pravi ženski telesi brez nog in rok.

»Tole so pa takšni kipi kot v našem zgodovinskem učbeniku,« je ugotovil Gorazd. »V poglavju o antični Grčiji.«

»Fanta, že vem, kaj je tole,« je zmagoslavno dejal Uroš. »Odkrili smo skrivališče podvodnih roparjev. To je plen potapljačev, ki so najbrž odkrili kakšno potopljeno grško ladjo. Izropali so jo in ukradene zaklade skrivajo v tej votlini, dokler jih ne bodo prodali na tuje. To bo!«

»Treba je sporočiti policiji,« je rekel Gorazd.

»Počasi, razmisliti moramo,« je rekel Uroš. »Verjetno je nekako v zadevo vmešan tudi svetilničar Stipe, sicer nam ne bi lagal, da je na tem koncu vojska.«

»Kako si pameten!« se je čudil Aleš. »Vse takoj povežeš kot Sherlock Holmes.«

»Pozor!« je siknil Gorazd, ki je z enim ušesom v strahu venomer prisluškoval nenavadnim zvokom. »Spet prihaja čoln.«

Res se je slišalo tftftftf brnenje čolna na nafto, ki je v votlini grozljivo odmevalo.

Stekli so k vhodu in pokukali izza skalnatega zaslona, ki je skrival vhod v votlino. Čoln z ribičema, ki je bil tu že prejšnji dan, je pravkar zaplul proti bregu. Odmaknili so se. Prestrašeno so se spogledali.

»Uh, sranje,« je izdaval Aleš.

»Prepozno je za beg,« je sklenil Uroš. »Skrijmo se.«

Stekli so nazaj v votlino in počepnili za tri največje zaboje. Pogasili so svetilke. Slišali so že drsanje čolna po pesku in kmalu sta prišla ribiča v votlino. Bila sta krepko raščena in neobrita že vsaj teden dni. Eden je imel v rokah acetilensko svetilko, ki je tiho sikala. Vsa velika dvorana se je takoj razsvetlila. Fantje so se še bolj stisnili k tlom.

Drugi ribič je imel v roki manjši zabojček in odložil ga je na tla.

»Takole,« je rekel. »Tale grška vaza je zadnje. Gospod Rimaldi bo jutri vse pregledal, potem mu jih bova ponoči prepeljala na ladjo in pobrala denar.«

»To me najbolj veseli,« je rekel drugi. »Pol milijona mark niso mačje solze.«

»Bi rekel,« se je strinjal prvi. »Sicer naju je tako ali tako ogoljufal, kajti gotovo je vse skupaj vredno dvakrat več.«

»Veš kaj, Ranko,« mu je odvrnil pajdaš, »za naju je dovolj. Kupila si bova ribiško barko in živela kot kralja na morju.«

»Hej! Kaj pa je to?« se je začudil ta, ki mu je bilo ime Ranko. »Pero! Poglej no, dva zaboja sta odprta!«

Triperesna deteljica v skrivališču se je začela potiti od strahu. V naglici so bili fantje pozabili pokriti odprte zaboje.

»Hudirja!« je zaklel Pero. »Sem ti rekel. Tista noga v blatu pred vhodom je svež odtis!«

»Nič ne skrbi,« je rekel Ranko. »Vse je še tukaj. Nekdo je samo brskal.«

Vračal je pokrove na njihovo mesto. Potem je visoko dvignil svetilko in posvetil po vsej votlini. Tudi za največje zaboje je pogledal. Pred seboj je uzrl tri prestrašene obraze, ki so mežikali v acetilensko luč.

»Mulci!« je jezno vzkliknil Ranko. »Samo še tega se nama je manjkalo!«

Jezno je pljunil po tleh.

»Pa sem rekel staremu, naj pazi nanje,« je rekel Pero. »No, le ven, golobčki!« se je zadr.

Počasi so zlezli izza zabojev in prišli na plano. Uroš je hotel izkoristiti priložnost in pognal se je naprej, da bi ušel mimo ribičev. Ranka je presenetil, toda Pero je bil pripravljen na kaj takega. Objel ga je s svojima močnima rokama in stisnil, da mu je pošla sapa in bi se skoraj onesvestil. Potem ga je izpustil in mu primazal takšno zaušnico, da je v votlini počilo, kot bi ustrelil s puško.

»Na, mulc, da boš vedel, kaj te drugič čaka, če boš spet poskusil,« se je režal Pero.

»To mi boš povrnil!« je jezno zavpil Uroš.

»Prav rad. Pridi bliže, če bi rad še eno!« je rekel Pero.

Uroš je bil besen, vendar se je premagal. Požrl je solze. Desno lice ga je skelelo od bolečine. Mislil je, da mu bo odneslo glavo, takšno zaušnico je dobil. Ampak vsaj poskusil je, medtem ko sta Aleš in Gorazd stala kot okamnena. Če bi planila še ona dva, bi eden zanesljivo ušel.

»Prinesi vrvi iz čolna!« je Pero ukazal Ranku, ki je takoj izginil iz votline. Pero je pahnul Uroša nazaj, da se je opotekel proti tovarišema. »Vi trije pa mir, sicer bodo padale batine!«

Ranko se je kmalu vrnil z drobnimi ribiškimi vrvicami. Pero je enega vsiljivca za drugim zvezal. Roke na hrbtu in potem z novo vrvico vse tri skupaj. Potem noge vsakemu

posebej, in ko so se usedli, jih je povezal še v pasu, tako da se skoraj niso mogli ganiti, kaj šele, da bi lahko pomislili na beg.

»Tako!« je zadovoljno dejal Pero. »Zdaj pa zapojte. Kdo vam je povedal za votlino? No, le govorite, sicer bodo spet odmevale klofute!«

»Nihče!« je zavpil Aleš, ki je postal čisto bled. Še oče doma mu ni nikoli v življenju primazal zaušnice, pa bi mu jo ta surovina. »Šjor Stipe je rekel, da je tukaj vojska, pa smo prišli gledat avione. Pa ni avionov, samo tale votlina. Čisto slučajno smo naleteli nanjo.«

»Ste komu povedali, kam ste šli?« je hotel vedeti Pero.

»Nikomur, ker je zaradi vojske prepovedano,« je priznal Aleš. »Ampak gotovo nas bodo pogrešali in iskali.«

»Že mogoče,« se je zarežal Pero. »Iskali ja, našli pa ne.«

Pomignil je Ranku, ki je vzel svetilko, in odpravila sta se proti izhodu.

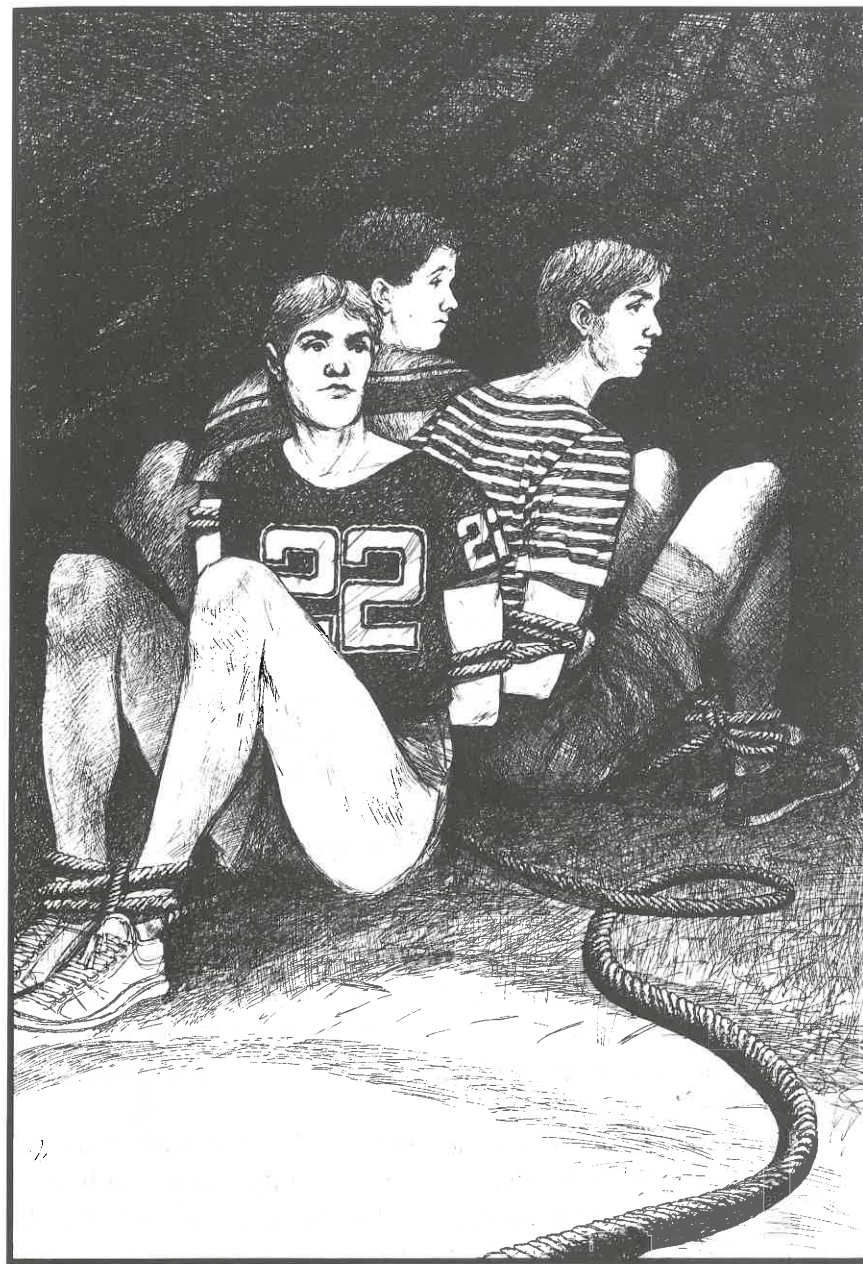
»Gospod!« je obupano zavpil Aleš. »Gospod Pero!«

»Kaj je?« se je Pero osorno obrnil pri izhodu.

»Menda nas ne boste kar pustili tukaj?« ga je prestrašeno vprašal Aleš.

»Trikrat lahko ugibaš!« mu je odvrnil Pero. Potem se je satansko zakrohotal: »Haha ha ha!«

Obrnil se je in izginil za Rankom iz votline. Njegov smeh je še dolgo grozljivo odmeval v ušesih triperesne deteljice, trdno povezane v šopek.

NEPRIJETNA NOČ

Zvečer, ko so se v taboru zbirali k hladni večerji, se je Laci začudil:

»Kje so pa naši kopalci? Uroš, Gorazd in Aleš. Luka, pojdi jih no iskat v šotor!«

Luka je stekel do šotorov in se takoj vrnil.

»Ni jih, šotora sta prazna,« je povedal.

»Hm,« se je začudil Laci. »Da bi Uroš zamudil večerjo, tega pa še nisem doživel.«

»Popoldne so šli na plažo,« je spomnila Kristina.

»Ampak na plaži jih ni bilo,« je povedal Miha. »Sva se šla popoldne s Petro kopat, pa nisva nikjer nikogar opazila.«

»Mogoče so se šli kopat na kakšno drugo plažo,« je rekel Laci. »Jejmo. Bodo že prišli, ko jih bo prignala lakota. Pridiga jim pa ne uide. Večerje se ne sme zamujati, pa amen!«

Večerjali so sendviče, ki so jih zalivali z malinovcem. Laci si je v mislih že sestavljal ostro pridigo za zamudnike, ampak potem ga je zaskrbelo, ker so povečerjali, potepinov pa ni bilo od nikoder. Tudi mračiti se je že začelo.

Laci ni več vzdržal v taboru. Da ne bi vznemirjal drugih, se je izmuznil in se z žepno svetilko odpravil na plažo. Tam je presvetil ves prod in skale pri bregu, celo po morju je svetil, vendar ni našel ničesar, kar bi dokazovalo, da so bili tam fantje. Nobenega kosa obleke ni bilo nikjer.

Ko se je vračal proti taboru, mu je oko nehote obstalo na stezi, ki je vodila mimo robidovega grma proti prepovedanemu območju. Tja, kjer je svetilničar Stipe rekel, da je vojska. Laci se je ustavil in nekaj časa razmišljal. Potem se je s svetilko v roki napotil po stezi. Na tleh je bilo trdo kamenje, zato sledi ni bilo vredno iskati. Gledal je rajši po grmovju ob stezi. Ko je prišel do ožjega konca poti, je našel, kar je iskal. Osvetlil je vejico hrasta, ki je bila nalomljena in ovenela, vendar še ne posušena. Visela je navzdol in nihala v stožcu svetlobe. Malo naprej je bilo še več zlomljenih vejic.

Laci je z indijansko natančnostjo rinil naprej po stezi in potem navkreber, ko se je steza izgubila na planem, na skalnatem vrhu. Kam pa zdaj? Vse naokrog je bila trda tema, kajti svetilko je bil ugasil. Ni hotel biti za tarčo kakšnemu prenapetemu vojaku na straži, ki začne streljati ob vsakem šumu.

Nekaj časa se je razgledoval po okolici. Oči so se mu privadile na mrak. Spodaj se je svetlikalo šumeče morje, sicer pa na otoku ni bilo videti nobene svetlobe. Bilo je nekaj čolnov s svetilko na morju in na drugi strani preliva se je svetlikalo mesto Krk.

Laci je sklenil, da bo poklical fante, če so kje v bližini. Če jih ni, se bo morda oglasil stražar in ga bo lahko vprašal za fante. Mogoče so jih res zaprli in ujeli, ker so lezli na prepovedano območje.

Prislonil je dlani k ustom in zavpil:

»Uuuurooooššš!«

Prisluhnil je. Nič.

»Aaaaaleeeeššš!«

Nobenega odgovora ni bilo. Nekje je skovikal čuk. Laci je odnehal. Ni imelo smisla rjoveti, kajti morda ga slišijo, nikakor pa ne more njihov glas priti do njega, kajti pihalo je z morja proti kopnemu, jugo. Torej bi veter samo odnašal njegov zvok, ne bi pa mogel slišati fantov, če sploh so kje. Bolj se je čudil, da se ne oglasi stražar.

Obrnil se je in s prižgano svetilko odšel nazaj po stezi. Prav zoprnno je začelo pihati. Ozrl se je v ozek pas oblačnega neba nad seboj. Čisto črno je bilo. Tale jugo lahko prinese še nevihto. Gorje fantom, če so kje zunaj!

Razmišljal je, kaj bi se jim lahko zgodilo. Se je kdo od njih ponesrečil? Težko, da bi se ponesrečili vsi trije. Vsaj eden bi se vrnil po pomoč v tabor. Če so jih zajeli vojaki, so zdaj na toplem in jih bodo zjutraj vrnil v tabor. Tretja možnost pa je, da so zašli in v temi tavajo kje po otoku. Prespati bodo morali zunaj, zjutraj bodo pa že videli svetilnik, ki je viden po vsem otoku. Vsekakor bodo noč preživel, pa čeprav mokri.

V taboru so ga čakali za mizo, čeprav je pihal vedno močnejši veter, ki ni obetal za ponoči nič dobrega.

»Jih ni nazaj?« je vprašal Laci, čeprav je vedel, da sprašuje zaman.

Samo odkimali so.

»Tudi jaz nisem imel sreče,« je povedal Laci. »Kaže, da so šli na vojaško območje. Gotovo jih imajo zaprte vojaki in jih bodo zjutraj pripeljali v tabor. Če ne, jih gremo zjutraj iskat. Zdaj v temi ne moremo nikamor. Ne vem, kaj vam je!« se je razjezil. »Tisto, kar je prepovedano, vam je vedno najslajše! Prav silite v nesrečo. Le kdo me je spravil med te zagamane tabornike?« za hip je pomolčal, ker je izgubil veselje do pridige, saj mu ni nihče odgovarjal. Zato jih je nadrl: »Gremo! Vsak naj napne vrvi na svojem

šotoru, saj vidite, kako piha! Popravite kamne, da komu ne bo vzdignilo strehe nad glavo. Dež bo!«

Mimo je prišel šjor Stipe. Iz hiše, v kateri je večerjal, je odhajal na nočno stražo v svetilnik.

»Kaj je, golobčki?« je zavpil skozi veter. »Se bojite, da vas bo odneslo? Če bo ponoči prehudo, se lahko zatečete k meni v svetilnik!«

Smeje se je nadaljeval pot proti svetilniku, ki je v rednih presledkih metal dolg snop svoje svetlobe na tabor.

Taborniki so hiteli in zategovali vrvi na šotorih. Dekleta so cvilila in lovila stvari, ki jih je veter odnašal. Nekje je po kamenju premetaval prazno pločevinko, da je votlo donelo v temi. Vsi so se zatekli v šotore in za seboj trdno zadrgnili vhod.

Laci je bil zadnji. Zategnil je še vrvi na šotoru, v katerem bi sicer spala Uroš in Aleš, zdaj pa je bil prazen. Gorazd je spal v sosednjem šotoru, a tam je bil vsaj še Luka. Zaprl je vhod v Urošev šotor, potem se je umaknil v svojega. Zadnji čas, kajti po šotoru so začele padati debele kaplje. Že čez hip se je ulilo kot iz škafa. Veter je v sunkih nosil pljuske dežja in butal ob šotore. Vse se je treslo in plahutalo. Stari borovci v bližini so hreščali v viharju, kot da se lomijo.

Kot je hitro vihar prišel, se je tudi umiril. Jugo je potihnil, nekaj časa je še škrebalo po platnu, potem je utihnilo. Oblaki so se razkadili, nebo se je razjasnilo, posvetile so zvezde.

V taboru ni nihče tega opazil, vladala je tišina. Fantje in dekleta, ki so prej v strahu bedeli in čakali, kdaj jim bo odneslo šotore, so zdaj utrujeno pospali.

Samo Laci ni mogel spati. Skrbelo ga je, kje so trije falotje. Čez čas pa je tudi njega premagal spanec.

JUTRO V SVETILNIKU

Laci se je prebudil že navsezgodaj, takoj ko se je začelo svetlikati nad morjem. Komaj je odprl oči, že se je spomnil na nesrečne fante. Pogledal je na uro. Štiri je že. Le kje so prebili noč? Če so pri vojski, jih bodo pripeljali šele dopoldne.

Ni več vzdržal v šotoru. Šel je do pipe, kjer se je umil, potem se je živčno sprehajal gor in dol pred taborom. Oko mu je obstalo na mogočnem kamnitem svetilniku. Moral je biti že precej star, zagotovo zgrajen še pred vojno. Toda postavili so ga mojstri svojega poklica, kajti kamen se je prilegal h kamnu, da ni bilo med njimi prostora niti za nožev rezilo.

Vrata v svetilnik so se odprla in iz njega je prišel šjor Stipe. Bil je presenečen, ko je zagledal Lacija.

»Rano jutro, dobro jutro!« mu je zaklical. »Kaj pa počnete že tako zgodaj pokonci? Ne morete spati?«

Laci mu je pokimal.

»Potem pa pridite!« mu je šjor Stipe pomignil z roko proti vratom. »Vam bom razkazal svetilnik!«

Obrnil se je in vstopil v poslopje svetilnika. Laci je šel

za njim. Takoj za vrati so se začele strme polžaste stopnice, ki so neprestano zavijale v desno. Šjor Stipe je krenil po njih s počasno mačjo hojo, za katero pa je Laci kmalu spoznal, da je utrudljiva, saj je bil vzpon hud. Stipe se je med hojo ozrl in se nasmehnil:

»Je naporno, kaj? Vsega skupaj je 67 stopnic. Vsak dan jih preštejem najmanj enkrat.«

Na vrhu sta prišla v veliko okroglo sobo, ki je bila okrog in okrog zastekljena. Na sredi sobe je bila velika luč, ki zdaj ni gorela, saj je bil že svetel dan. Za lučjo je bilo še večje vrtljivo zrcalo, ki je ponoči odbijalo snop svetlobe daleč na morje. Tudi zrcalo je zdaj mirovalo.

»Od tod je čudovit razgled,« je Stipe opomnil Lacija.

Laci je pokimal. Napeto je gledal na vse strani otoka, ki ga je imel pred seboj kot na dlani. Še posebej pozorno si je ogledal tisti del desno od tabora, kjer naj bi bili izgubljeni fantje. Prav ničesar ni bilo videti, nobenega nenavadnega znamenja.

»Saj na tem koncu otoka ni nobene vojske,« je pokazal na severovzhod.

»Ah, to!« se je zasmejal svetilničar Stipe. »Saj tudi ni nobene vojske. To sem rekel otrokom kar tako. No, v tistem koncu imamo kmetje nasade mandljevcev. Hotel sem otroke zastrašiti, da ne bi hodili tja, saj bi nam sicer porabutali vse mandeljne.«

Laci je pokimal. Zato torej na njegovo vpitje ni bilo nobenega vojaka. Sumničavo je pogledal Stipeta. Pa zdaj govori resnico? Od tod ni videti kaj prida dreves na tistem koncu. Ali si je izmislil novo laž? Kdor se enkrat zlaže, se zlahka tudi drugič.

Prešinilo ga je novo spoznanje. Če torej ni vojakov, potem fantje niso v ujetništvu. Torej jih zjutraj ne bodo pripeljali v tabor! Nekaj resnejšega se jim je moralo zgoditi! Laciju so šli mravljinci po hrbtu.

»Spodaj je moja delovna sobica,« je šjor Stipe povabil Lacija nekaj stopnic navzdol.

Prišla sta v majhen urad, skrit pod stopnicami. V sobici je bila miza s stolom, omara, radijska postaja. Svetilničar mu je razlagal, kako vse, kar nenavadnega opazi med dežurstvom, vpiše v posebno knjigo. Tudi to, kdaj je prižgal in ugasnil luč.

Laci se je zdramil iz zamišljenosti šele, ko mu je začel Stipe razlagati o radiu.

»Kako se pa pokliče na pomoč?« je spraševal Laci. »Če se kaj zgodi.«

»Kaj pa naj bi se zgodilo?« je Stipe začudeno, morda pa tudi malce sumničavo opazoval Lacija. »Svetilnik je trden kot skala sredi morja.«

»No, recimo, da izbruhne na otoku požar, ali pa če zagledate na morju ladjo v stiski,« je mencal Laci.

»A to!« se je šjoru Stipetu razjasnil obraz. »Samo pritisnem na tale gumb, vidiš, in dobim zvezo z luško kapetanijo na Krku. Danes je že vse avtomatizirano. Radio ima radijsko frekvenco kar v svojem spominu. Elektronika je napredovala. Ko dobim zvezo s fanti v luški kapetaniji, se z njimi pogovorim prek tega mikrofona. Kadar govorim, držim tale gumb na mikrofону. Ko poslušam, ga pa izpustim. Čisto preprosto.«

Laci si je skušal vse dobro zapomniti. Mogoče bo pa moral kar sam poklicati na pomoč, če ne bo kmalu odkril, kam so izginili trije taborniki. Kajti v Stipetovem obnašanju je bilo nekaj, kar mu ni bilo niti najmanj všeč.

Odpravila sta se navzdol po stopnicah. Ko je Stipe zaklepal vrata, je vprašal Lacija:

»Nekam zaskrbljeni ste videti? Je kaj narobe?«

»Nič, nič,« je Laci odmahnil z roko. »Vsakdanje skrbi. Saj veste, toliko mularije, pa sam sem odgovoren zanje.«

»Ja,« je zamišljeno rekel Stipe in kimal, »dobro vem,

kako je to. Sem imel samo enega mulca, skrbi mi je pa delal za tri. Vidite, ti sivi lasje so vsi od mulca. Ljubezen mi je vračal z barabijami. Tako je to.«

Naglo se je obrnil in odšel proti hiši. Laciju se je zazdelo, da so se mu v očeh zalesketale solze.

13. POGLAVJE

NOČ V VOTLINI

Triperesna deteljica je v votlini na obali prebila najbolj neprijetno noč v svojem življenju. Pravzaprav presedela, saj so bili tako povezani med seboj, da se niso mogli uleči.

Ko sta morska razbojnika Ranko in Pero odšla, so se takoj poskušali osvoboditi, vendar je bil ves njihov trud zaman.

»Tale lopova pa precej bolje obvladata veččino vozlov kot mi,« je obupano vzdihnil Uroš. »Niti za las ne popusti-jo. Še zrahljati ni mogoče vrvi.«

»Kaj če bi vrv v zapestju drgnili ob kakšen ostrejši kamen, dokler ne bi počila?« je predlagal Gorazd.

Toda v votlini ni bilo primernega ostrega kamna, niso se pa mogli premakniti k skalam, ki so štrlele iz sten. Pa tudi če bi prišli do njih, jih ne bi dosegli z zvezanimi rokami.

»Le kaj nam je bilo treba riniti sem?« je obupano rekel Aleš.

»Po toči zvoniti je prepozno,« je rekel Gorazd.

»Si pa pameten!« se mu je v temi spačil Aleš.

»Brez tveganja tudi Kolumb ne bi odkril Amerike,« je

jezno dejal Uroš, ki jih je sploh spravil v to godljo. »Ne bodi tak cagavec!«

Najhuje je bilo, da so sedeli v temi. Svetilke so imeli v žepih, a niso mogli do njih. Sedeti v temi sredi vlažne in hladne votline, kjer se vsak pokljaj sliši desetkrat glasneje kot na prostem, pa ni najbolj prijetno.

»Kakšni zvoki so pa to?« se je čudil Aleš.

»V želodcu mi kruli,« je potožil Uroš. »Že od kosila nisem imel grižljaja v ustih. Vse bi dal za en sendvič. Ves tale zaklad v votlini.« Za hip je pomolčal in dodal: »Tudi za pol sendviča.«

»Jaz sem pa žejen,« je zatarnal Aleš.

»Fanta, nima smisla jamrati,« ju je miril Gorazd. »Vsaj do jutra, če ne dlje, bomo brez jedače in pijače.«

Čez nekaj časa je Aleš predlagal, da bi se igrali z besedami.

»Kako pa to gre?« se je začudil Uroš.

»Takole: bil je ves Bled in Bohinj,« je rekel Aleš.

»Aja, takih vem pa še,« je dejal Gorazd. »Pripovedovali so šale, kape in rokavice.«

»Ja, to!« se je razveselil Aleš. »Te še nisem slišal. Vem še tisto: ni znal ne brat ne sestra.«

»Nosila je krilo in propeler,« je zarezgetal Uroš od smeha.

»Na morskem bregu smo nabirali školjke, bideje in tuše,« je rekel Gorazd, ki je imel najboljše.

»Daj, ne kidaj gnoja z vilami in škrati!« mu je rekel Uroš.

Smejali so se in še nekaj časa zbijali šale. Potem so sami od sebe utihnili in se zatopili v svoje misli. Neprijetno jim je bilo pri srcu. In hladno je postajalo. Vlaga in hlad sta se jim zažrla do kosti. Malo so dremuckali. Gorazd je nenadoma rekel:

»Hej! Kaj je zdaj to? Kdo nas vleče na tla?«

»Mislim, da je Uroš zaspal,« je menil Aleš.

Uroš se je ob govorjenju že zbudil in se vzravnal.

»Kaj? Kaj bi rada? Kdo je zaspal?«

»Ti! In potem naju z vso težo vlečeš navzdol,« se je jezil Aleš.

»Prevrnil se boš čez naju in naju zadušil,« se je pošalil Gorazd, čeprav je vedno bolj izgubljal veselje do prismo-darij.

Uroš se je zahihital. Spet so molčali. Nekje je kapljala voda s stropa. Nekako so našli za nekaj trenutkov najbolj ugoden položaj, da so lahko zadremali vsi trije skupaj, ne da bi vlekli drug drugega k tlom.

Gorazdu se je sanjalo, da hodi v hrib in vleče na hrbtu velikanski nahrbtnik, težek najmanj tako kot Uroš.

Aleš je sanjal, da je doma. Utrujen je naslonil glavo na mamino ramo in zaspal.

Uroš se je v sanjah smehljal, saj je stal pred mizo, obloženo s samimi dobrotami. Segel je z roko proti čokoladni torti, toda pri tem je izgubil ravnotežje in sanje so se mu razblinile v nič.

»Uh, že spet naju vlečeš na svoj konec!« se je jezil Aleš.

»Tako sladko sem spal,« je stokal Gorazd.

»Kaj me budita?« je bil Uroš čisto razočaran. »Sekundo bi še počakala, da bi si vsaj lahko vzel kos torte! Skoraj sem jo že držal v rokah.«

Tako je šlo vso noč. Zjutraj so bili utrujeni, kot bi vso noč tekli maraton. Vse kosti so jih bolele. Pravzaprav sploh niso vedeli, da je zjutraj, kajti v jami je bila prav tako trda tema kot ponoči. Noben žarek svetlobe ni segel v votlino, ki je bila obrnjena proti severu. Toda njihova notranja ura jim je povedala, da je čas za spanje minil.

Aleš je tožil, da je žejen. Uroš je bentil zaradi nepro-stovoljne shujševalne kure. Gorazd pa je mislil korak naprej.

»Zdaj nas gotovo že iščejo,« je rekel. »Laci nas že ne bo kar takole prepustil kruti usodi.«

»Iščejo že, iščejo,« je malodušno rekel Aleš. »Našli nas pa ne bodo. Saj tudi mi ne bi odkrili votline, če ne bi po naključju opazili razbojnikov, kako sta izginila med skalovjem.«

»To je res,« se je strinjal Uroš. »Ampak menda ne bomo pomrli od lakote?«

Okoli srca jim je nenadoma postalo zelo tesno.

14. POGLAVJE

HANI NA SLEDI

Ko je Laci prišel iz svetilnika nazaj v tabor, so bili falotje in karfijole že pokonci. Drug za drugim so prilezli iz šotorov. Andreja je imela objokane, rdeče obrobljene oči, ker jo je skrbelo za Aleša, v katerega je bila zagledana. Tudi drugi so bili blede in pretreseni, ker treh tovarišev še ni bilo domov.

»Nič se ne bomo obirali, ker ni časa,« jim je rekel Laci, ko so se zaskrbljeno zbrali okoli njega. »Izvedel sem, da vojske sploh ni na otoku. Treba je v reševalno akcijo. Vsak naj poje kos kruha s pašteto, pa gremo!«

Po naglem zajtrku so se vsi odpravili po sledi izginule triperesne deteljice. Pridružil se jim je tudi Hani, ki je hodil na repu kolone s ponosno dvignjeno glavo in z mahajočim repom, kot da bi gnal pred seboj ovce.

Laci je zavil na ozko stezo med grmovje in nizko drevje. Le s težavo so se prebijali naprej. Sinočnji vihar je polomil marsikatero vejo, da je padla na stezo. Nekatero so bile samo nalomljene in so se že začenjale sušiti.

Hani se je enkrat divje lajajoč pognal v gosto grmovje, vendar je bil najbrž samo kakšen zajec, kajti pesjan se je

kmalu vrnil na rep kolone in le še sem ter tja ob spominu na pregon polglasno bevsknil.

Iz nizke goščave so prišli na kamnito planoto, ki je bila komaj kaj porasla.

»Razširimo se!« je rekel Laci. »V strelce! Na vsakih pet metrov eden in tako se počasi pomikajmo proti robu otoka. Dobro glejte okoli sebe, če boste našli kakšno sled. Kdor opazi kaj sumljivega, naj me takoj pokliče.«

Ampak čisto do strmega roba niso našli ničesar. Nagnili so se čez rob in pogledali dol na peščeno plažo.

»Kako je lepa!« je vzdihnila Tanja.

»Ampak težko dostopna,« je ugotovil Bor.

»Na levi se breg spušča, tam bi se dalo priti do nje,« je menil Miha.

»Zakaj bi izgubljali čas?« se je čudila Barbara. »Saj vidimo od tod, da jih ni spodaj. Če bi padli čez skale, bi jih videli ležati na plaži.«

Ob misli, da so kje padli čez skale in se ubili, je Andreja spet bruhnila v glasen jok.

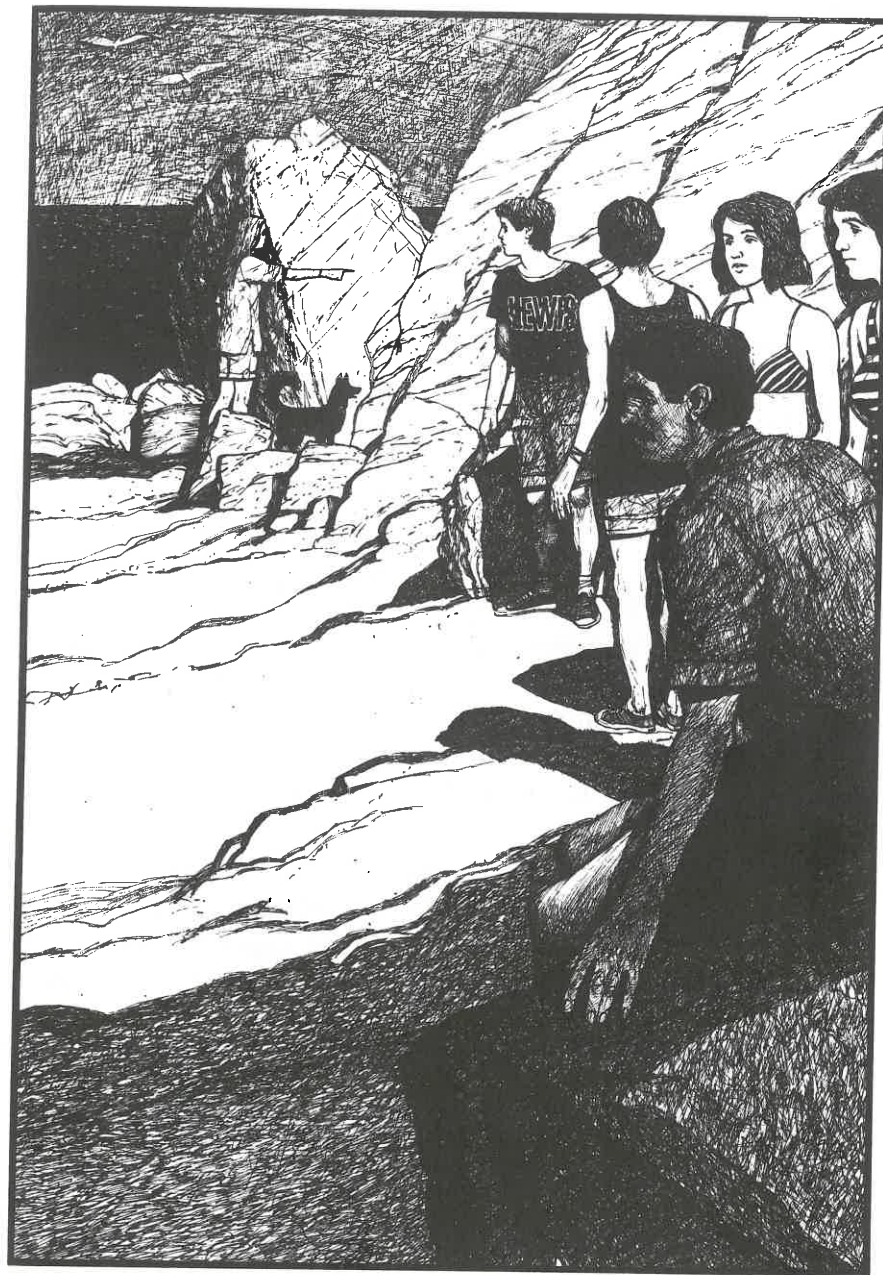
»Nič,« je rekel Laci. »Ne smemo izgubiti nobene možnosti, ker bi si pozneje lahko kaj očitali. Gremo dol po levi strani! Saj dekleta lahko počakate tukaj.«

»Pa kaj še!« se je uprla Kristina in se že prva odpravila navzdol med skalami.

Že čez kratek čas so spoznali, da pot le ni tako huda, kakor je bila videti na začetku, saj je strmina postala bolj položna in na koncu je bila med skalami celo nekakšna steza.

»Kakšen lep zalivček!« je vzklikala Kristina, ki je prva prispela na plažo. Stekla je k vodi. »Luka! Lahko bi me kdaj pripeljal sem!«

Luka je zardel, ker so se drugi začeli smejati. Potem so se razkropili po plaži in jo natančno pregledovali. Nikjer

ni bilo opaziti nobene sledi, kajti nočni nalive in visoka plima sta zabrisala vse.

Nenadoma se je razleglo tožeče cviljenje, ki se je takoj nato spremenilo v predirljivo lajanje. Hani je skakal okoli nečesa, kar je bilo na tleh, in besno lajal.

»Hani!« ga je poklicala Bibi. »Kaj pa je? Sem pridi, lajež!«

Toda Hani je še vedno lajal kot obseden, zato so stekli tja, misleč, da je našel kakšno sled.

»Ha! Ha! Rakovico ima!« je zaklical Luka, ki je prvi pritekel do pasje mrhe.

»Najbrž ga je uščipnila, ko jo je hotel povohati,« je ugibal Miha.

Res je bilo tako. Hani je na pesku našel rakovico. Hotel jo je povohati, saj takšne morske zverine še ni srečal v svojem pasjem življenju, ker pa je preveč približal smrček, ga je rakovica uščipnila, da je črnih začel cviliti in divje otepati z glavo, dokler ga ni izpustila. Zdaj je stala na pesku z dvignjenimi ščipalkami v bojni pripravljenosti. Ampak Hani ni kazal niti najmanjše pripravljenosti več za nov napad in je le od daleč lajal na nevarno morsko ščipalko.

Rakovica se je tega bevskanja hitro naveličala, še posebej, ker se je psu pridružilo tudi toliko ljudi. Bliskoma je postrani stekla v morje, kjer jim je izginila izpred oči.

»Bravo, Hanza!« je zaploskala Petra. »To si ji vlil strahu v kosti! Pravi oče korajža si!«

Razšli so se. Hani pa je najprej nagnil glavo, potem pa obstal kot vkopan. Vzdignil je sprednjo desno tenco in našpičil uhlje.

»Greva, Hani, no!« je nestrpno rekla Bibi.

Toda pes je še vedno nepremično stal in napenjal ušesa.

»Bogve kaj sliši,« je Tanja skomignila z rameni. »Psi

imajo desetkrat boljši sluh kot ljudje. Tudi petdeset kilometrov daleč slišijo.«

»Pridi že, no!« je zasitnarila Bibi.

Hani je tedaj prijateljsko pomahal z repom, veselo zabevskal in se pognal proti skalnatemu bregu, ki je obdajal plažo. Nekaj časa je tekal ob skalovju, potem pa nepričakovano veselo lajajoč izginil za večjo skalo.

»Mogoče je pa kaj našel!« je zavriskala Andreja in se pognala za psom, ki ga še vedno ni bilo na spregled.

»Ja, še eno rakovico!« je zagodrnjal Laci, ki ga je motilo to zadrževanje na plaži zaradi trapastih babjih kapric.

Ampak potem se mu je zazdelo čudno, ker je tudi Andreja izginila za skalo in je ni bilo več nazaj. Za njo so stekli tudi vsi drugi.

Počasi se je napotil proti skalnatemu bregu.

»Bogve, ali je treba pri skalah reči Sezam, odpri se!« je še siknil med zobmi.

SPET NA BELEM DNEVU

Uroš, Aleš in Gorazd so sedeli povezani v votlini in topo strmeli predse v temo. Aleš je nekaj časa tiho jokal. Potem je prenehal in tudi sam brez volje strmел v temo.

»Nobenega upanja ni več,« je šepnil Aleš in se odhrkal, kajti v grlu se mu je naredil cmok, ki ga je vedno bolj dušil. »Če bi nas iskali, bi nas že našli.«

»Ja, očitno so šli mimo plaže,« se je strinjal Gorazd.

»Pomrli bomo,« je z votlim glasom turobno dejal Uroš. »Pomrli od lakote. Najgroznejša smrt! Najgrozovitejša. Najstrahotnejša smrt.«

»In ta votlina bo naš grob,« je vzdihnil Aleš.

»Ja,« je pritrdil Gorazd, »ko bomo pomrli, nas bosta lopova zakopala kar tukaj.«

»Nikoli ne bodo izvedeli, kam smo izginili,« je zastokal Aleš in pri tem mislil na Andrejo.

Zdaj mu je bilo žal, da ji ni nikoli naravnost rekel: rad te imam, Andreja. Čeprav že od zime sem hodita skupaj in se ve, da sta zaljubljena. Ampak rekel ji ni še nikoli. Zdaj je pa prepozno... prepozno... prepozno... mu je odmevalo v glavi.

Dolgo so molčali. Nikomur ni bilo do pogovora. Vsi trije so v duhu videli, kako zunaj sije sonce, prijatelji zaman hodijo po otoku, ker so že zdavnaj šli mimo te skrite plaže in še bolj skrite votline. Čez nekaj dni bodo sploh pozabili nanje in se brezskrbno zabavali naprej. Zanje pa bo konec zabave. Nikoli ne bodo ugledali belega dne... In mogoče je policija že ujela morska razbojnika Pera in Ranka zaradi kakšne druge lopovščine in sploh ne bosta povedala, da imata v tej votlini tri zvezane fante... Grozna smrt jih čaka zaradi žeje in lakote... Ob teh mislih so dobili solze v oči. In vse to se je zgodilo zaradi njihove nepremišljenosti. Ker niso ubogali, da ne smejo na ta konec otoka. Kdor ne uboga, ga tepe nadloga! Ja, doslej so se samo smejali temu trapastemu pregovoru starcev. Žalostno pa je, da so morali spoznati resničnost tega nauka zdaj, ko je že prepozno.

Aleš se je zdrznil. Ali je res prepozno?

»Kaj je to?«

Prisluhnili so.

»Nič ne slišim,« je razočarano rekel Uroš.

»Kaj pa naj bi se slišalo?« je vprašal Gorazd.

»Tiho bodita!« je siknil Aleš.

Prisluškovali so v temo. Je to res pasje lajanje ali se jim samo zdi? Imajo že prisluhe zaradi žeje in lakote?

»Hani je! Hani!« je kriknil Aleš.

»Vpijmo, mogoče nas bo slišal!« je predlagal Uroš.

Vsi v en glas so se zadrli kot obsedeni:

»Haaaniii! Na pooomoooč! Haaaniii! Na pomooooč!«

Ko so nehali vpiti, je bila okoli njih gluha tišina. Pač! Ali niso to glasovi prijateljev, ki kričijo na plaži? So jih slišali? V votlino se zvok s plaže dobro sliši, iz nje pa le stežka prodre. Spet so se začeli dreti:

»Tuuu smooo! Haaaniii! Na pomooooč!«

»Nehajta!« je zavpil Aleš. »Posluh!«

Gorazd in Uroš sta utihnili. Slišali so pasje bevskanje, ki se je vedno bolj približevalo. Potem je bevskanje predrlo črno temo in Uroš je kriknil:

»Tu je! Hani! Vame skače!«

»Hani, pojdi iskat še druge! Reši nas, Hani!« je s solznimi očmi vpil Aleš.

Toda Hani se je samo zaletaval vanje, bevska in cvilil od navdušenja, da jih je našel, in ni bilo videti, da bo šel po pomoč. Tedaj se je od vhoda zaslišal glas:

»Kje ste? Aleš?«

»Andreja!« je zavriskal Aleš. »Madonca, punca, kako te imam rad!«

Kar planilo je iz njega tole priznanje.

»Midva tudi!« je zatulil Uroš.

Zakrohotali so se od veselja.

»A ste vsi trije?« je spraševala Andreja.

»Vsi!« so zavpili v en glas.

»Nič ne vidim,« je zatarnala Andreja.

Ampak takrat so pritekli že tudi drugi. Bor je imel s seboj žepno svetilko. Prižgal jo je in posvetil z njo po votlini. Obstali so s široko razprtimi očmi in usti, ko so zagledali tovariše, trdno povezane v šopek.

»Kaj za vraga pa je to?« se je začudil Laci, ki je pritekел v votlino zadnji.

»Morski razbojniki!« je važno povedal Uroš.

»Saj sta samo dva,« ga je popravil natančni Gorazd.

»Več jih je! Eden je še na ladji, če jih ni več!« se Uroš ni dal kar takoj ugnati.

»Kakšni ladji? Kakšni morski razbojniki?« se je čudil Laci. »Kaj vam je Mura odplaknila možgane? Fantje, v civilizaciji dvajsetega stoletja živimo!«

Medtem so jih že razvezali. Bor je s švicarskim nožem kar razrezal vrvi. Drgnili so si členke na rokah in nogah.

Tako so jih bolele vse kosti, da so se komaj skobacali na noge. Čisto polomljeni so bili.

Uroš je segel v žep, izvlekel žepno svetilko in posvetil po zabojih:

»Laci, o Muri se bomo pogovarjali pozneje. Ti rečem, da so morski razbojniki! Samo tole poglej! Z dna morja ropajo amfore, vaze in antične kipce. Tule je njihovo skrivališče zakladov. Mi smo ga odkrili, ampak žal so nas pri tem zasačili in zvezali. No, saj sta bila samo dva. Ampak močna. Ranko in Pero. Pero pozna našega svetilničarja. In pol milijona mark bosta dobila za tele zaklade. Nekemu Rimaldiju jih bosta prodala...«

»Nehaj že!« je zavpil Laci. »Kdo te pa razume? Saj ti ne morem slediti. Žlobudraš kot tibetanski molilni mlinček. Fantje! Gremo zdaj ven, na sonce, kjer nam bodo rešeni ujetniki povedali vse po vrsti, kot so hiše v Trsti. In malico boste dobili: kruh, pašteto in kakav. Gremo!«

»Uh, kakšno razkošje!« je vzdihnil Uroš. »Malico nam prinesejo na plažo. Kruh, pašteto in kakav! Nikoli več ne bom izbirčen.«

»Sploh še nisem opazil, da česa ne ješ,« se je začudil Miha.

»Saj!« ga je Uroš prijateljsko dregnil pod rebra in se režal. »Doslej še nisem naletel na nič takega, česar ne bi maral. Ampak človek nikoli ne ve!«

Andreja in Aleš sta šla zadnja iz votline. Bila sta objeta in Aleš sploh ni mislil na hrano in pijačo. Nekaj je šepetal na uho Andreji, ki se je vsa srečna smejala.

16. POGLAVJE

KLIC NA POMOČ

Ko so Uroš, Gorazd in Aleš povedali, kar so vedeli o morskih roparjih in zakladu, ki je bil v zabojih v votlini, se je Laci za hip zamislil. Potem je pokimal, kot da se je v mislih pogovarjal sam s sabo, in rekel:

»Pridiga vam ostane za pozneje. Zdajle nimamo časa. Takole bomo naredili. Fantje se boste poskrili na vrhu skalovja za robom. Pazili boste, če se bosta razbojnika medtem prikazala. Če bosta prišla, bosta samo zato, da bi pokazala zaklad gospodu Rimaldiju. Podnevi se ne bi upala naložiti amfor in drugega na večjo ladjo, saj bi ju opazili s Krka in bi se spraševali, kaj počne takšna barka v zalivu. Verjetno bodo natovarjali ponoči. Torej, fantje, vi samo opazujte, kaj se bo dogajalo, ko bosta lopova ugotovila, da ujetnikov ni več. Ne smete se jima pokazati. Punce, ve pa z menoj!«

Laci je vstal in se začel vzpenjati v strmino proti vrhu skalovja, tabornice in taborniki pa za njim. Na vrhu je fante razporedil na stražo. Sam se je z dekleti vrnil v tabor.

V taboru je rekel:

»Punce, obnašajte se kot po navadi. Pripravite kosilo,

kajti čez nekaj ur bomo pošteno lačni. Jaz grem v svetilnik. Medtem budno pazite na Stipeta, če bi se morda prikazal iz hiše in hotel v svetilnik. V tem primeru mi takoj zažvižgajte. Takole!«

Laci je vtaknil v usta dva prsta in zabrlizgal, da je šlo skozi ušesa.

»Ste razumele?« jih je še vprašal.

Dekleta so pokimala. Laci je stekel proti svetilniku. Previdno se je oziral okoli sebe. Nikogar ni opazil. Pokljukal je na vrata, ki so se takoj vdala. Hitro je vstopil in zaprl vrata za seboj. Skoraj tekel je po stopnicah, dokler ni prišel do svetilničarjeve sobice. Na vrhu je bil tako zasopihan, da se je sesedel na stol in nekaj časa lovil sapo. Ko se je pomiril, je pritisnil na gumb radijskega oddajnika, ki mu ga je zjutraj pokazal šjor Stipe, in čakal. Nič se ni zgodilo. Spet je pritisnil na gumb. Tišina.

»Dajte, zaspanci, oglasite se!« je polglasno zagodrnjal Laci in pritiskal na gumb, vendar ni bilo nobenega odziva.

Pač! Za njegovim hrbtom so zaškripala vrata in vstopil je svetilničar Stipe.

»Gospod Laci, kaj pa je to?« se je začudil šjor Stipe. »Kaj pa počnete pri mojem radiu?«

»Presnete babe!« je jezno pomislil Laci. »Niso me opozorile.« Na glas pa je rekel:

»Hm, sporočilo bi rad oddal.«

Šjor Stipe ga je nejeverno gledal. Ko je maloprej slišal Lacijev predirni žvižg, je pogledal skozi okno, da bi videl, kdo žvižga. Ravno je še videl Lacija, kako je vstopil v svetilnik. Zanimalo ga je, kaj bo počel tam in stopil je za njim ter ga zalotil pred radijskim oddajnikom, ki ga je očitno nameraval uporabiti, saj je neprestano pritiskal na gumb za klic. In potem mu mladenič še potrdi to, da bi rad oddal sporočilo.

»Kakšno sporočilo?« se je začudil.

Laci je zdaj zardeval v obraz, zdaj spet bledél. Spreminjal je barvo od blede do rdeče kot ujeti kameleon. Nič! Odločil se je, da bo Stipetu povedal vse po pravici, pa bo, kar bo. Zdaj tako nima več kam.

»Rad bi poklical policijo,« je rekel. »Dva lopova skrivata v votlini na drugi strani otoka ukradene podvodne zaklade. Amfore, antične kipe in podobno. Ujela sta tudi tri moje fante in jih imela v votlini zvezane vso noč. Moram poklicati policijo.«

Šjor Stipe ga je dolgo zamišljeno gledal, potem je rekel: »Dva lopova, praviš?«

Nenadoma je imel čisto povešena ramena, kot bi mu Laci, njega je zdaj kar tikal, naložil na pleča hudo breme.

»Ja, Pero in Ranko,« je povedal Laci.

»Pero in Ranko,« je medlo ponovil Stipe. »In na otroke sta se spravila, si rekel?«

Laci je prikimal. Šjor Stipe je obrnil neko stikalo na levo in rekel z zlomljenim glasom:

»Vidiš, najprej je tule treba vklopiti elektriko, potem pa radio deluje.« Odhrkal se je in pritisnil gumb na radiu, ki ga je Laci prej zaman obdeloval. Začelo je šumeti. Stipe je pritisnil še enkrat, zaprasketalo je v radiu in kmalu je rekel hreščeč glas:

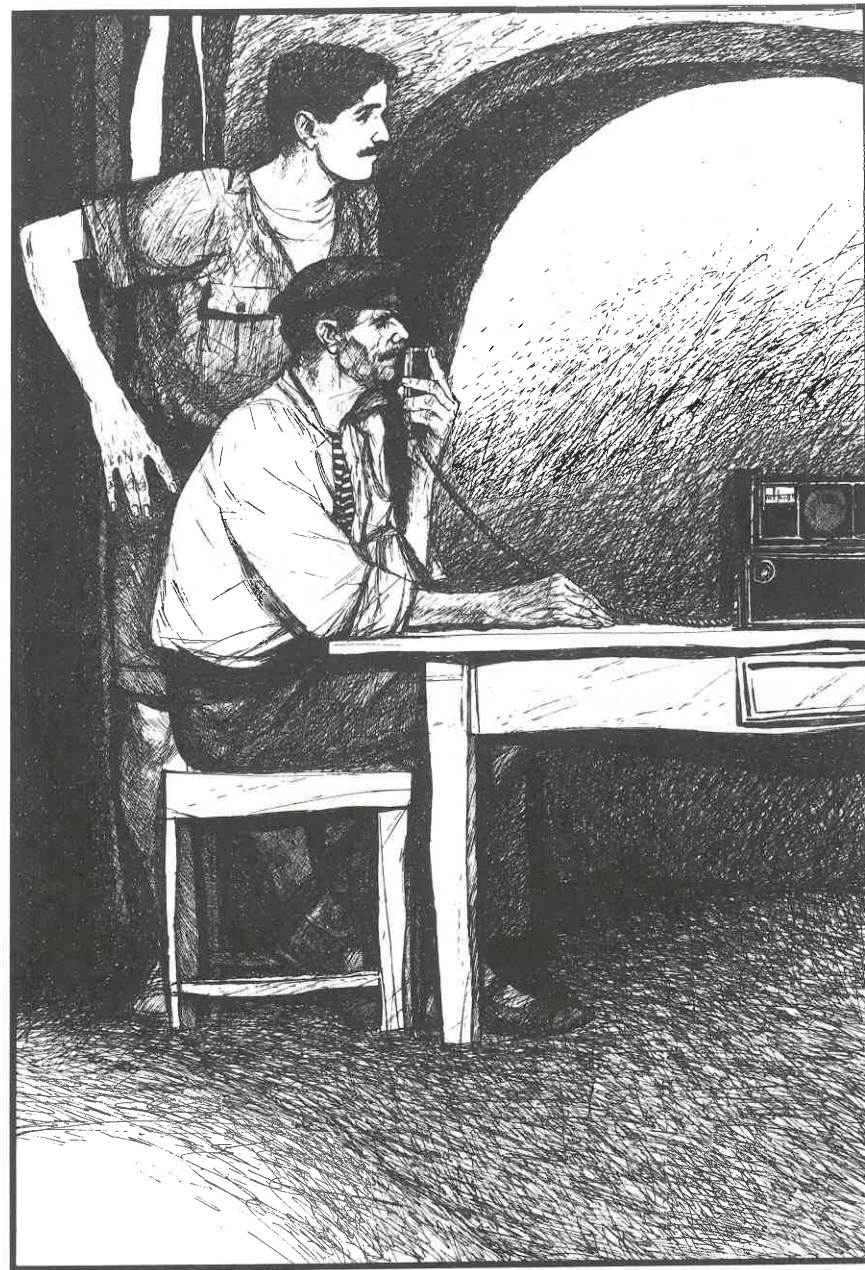
»Halo! Halo! Luška kapetanija Krk. Kdo kliče? Sprejem.«

Šjor Stipe je pritisnil gumb na mikrofону in rekel z odločnim glasom:

»Halo, Šime! Kako si? Tukaj Stipe svetilničar. Plavnik. Potrebujemo pomoč. Pošlji nam patroljni čoln milice. Imamo tatove amfor. Sprejem!«

Izpustil je gumb na mikrofону in poslušal. Iz radia je spet prišel šimetov glas:

»Nevaren si, Stipe! Koliko tihotapcev je? Sprejem.«

»Najprej dva, verjetno je nekje še kupec,« je odvrnil Stipe. »Naj pridejo z večjim čolnom. Sprejem.«

»Dobro. Poslal jih bom na tvoj pomol. Konec!« je rekel Šime in v mikrofону je škrtnilo.

Šjor Stipe je ugasnil radio. Potem je rekel Laciju:

»Pojdi zdaj na pomol, sine, in počakaj na milico.«

»Vi ne greste zraven?« se je začudil Laci.

»Ne, ne grem,« je odkimal Stipe. »Pero je moj sin in noben oče ne gleda rad, kako mu aretirajo sina.«

Laci ni vedel, kaj naj bi rekel. Bilo mu je zelo nerodno. Stipe je pogledal skozi okno čez otok na morje in tiho rekel:

»Vedno je hodil po krivih potih. Niso pomagale ne lepe ne grde besede, tudi batine ne. Rajši je imel postopaštvo in zabavo kot trdo delo.« Pogledal je Lacija in se mu žalostno nasmehnil. »Morda ga bo to izučilo. Pojdi zdaj, Laci, in pazi na svoje tabornike, da ne bodo postali takšni razbojniki, kot je moj Pero.«

Laci se je tiho obrnil in odšel iz sobe. Na stopnicah se je ustavil. Zazdelo se mu je, da je nekdo zastokal. Kot bi skušal zadušiti bolečino v sebi. Kot bi volk zatulil v osamljenosti.

17. POGLAVJE

VRNJENI DOLG

Laci je stal na pomolu, ki je štrlel v morje blizu svetilničarjeve hiše. Tu je bil skalnat breg, neprimeren za kopanje. Morje je bilo takoj globoko, zato je bilo primerno za pristanišče. Pomol je segal v vodo v obliki narobe obrnjene črke L, tako da je bil krajši krak zunaj na morju in je ščitil Stipetove čolne pred valovi, kadar je bilo morje viharo. Najbrž je pomol sezidal še Stipetov ded.

Večji čolni pa so pristajali ob zunanji daljši stranici pomola. Tako tudi velik patroljni čoln obalne policije, ki je pridrvel okoli otoka s krške strani.

Poveljnik čolna je zavpil Laciju:

»Kje je pa Stipe?«

»Stipeta ne bo!« je odvrnil Laci. »On vas je samo poklical. Lopove so odkrili moji taborniki. Spotoma vam bom vse povedal.«

»Kaj se pa potem obiraš?« se je zadržal brkati poveljnik policije. »Skoči že na palubo, da nam boš kazal pot!«

Laci je skočil na krov čolna, ki je bil ves pobarvan z modro barvo policije, spredaj je imel belo številko, zadaj pa z belimi črkami napisano MILICIJA. Komaj je pristal

na krovu, bi skoraj padel, kajti krmar je že pognal čoln ritensko proti odprtemu morju, se obrnil in z vso naglico zaplul okoli otoka.

Medtem je Laci v krmarski kabini na zamljevidu kapitanu pokazal, kje je plaža, na katero morajo priti, in v skopih črtah orisal, kaj so odkrili.

»A tudi Stipetov Pero je zraven, praviš?« je kimal kapitan čolna. »Ubogi Stipe! Stari morski vrag si ne zasluži takšnega pokvarjenca za sina! Bog i bogme, kaj se hoče, vsak ima svojo nadlogo na plečih. Je že tako v življenju. Zdaj bo lahko najmanj pet let miren, da mu bo sin na pravi poti, kajti prej ga ne bodo izpustili iz ječe, to je kot pribito, orkodindigo!«

Že so se približali plaži. Počasi so zapeljali okoli vogala in zagledali napol na pesek potegnjen čoln, ki ga ribiči imenujejo pasara, ker ima spredaj del krme pokrit.

»To bo njihov čoln!« je zavpil Laci.

Patruljni čoln se je približal kopnemu toliko, da je s kljunom zadel ob peščeno dno. Se bo že izvlekel z močnimi motorji.

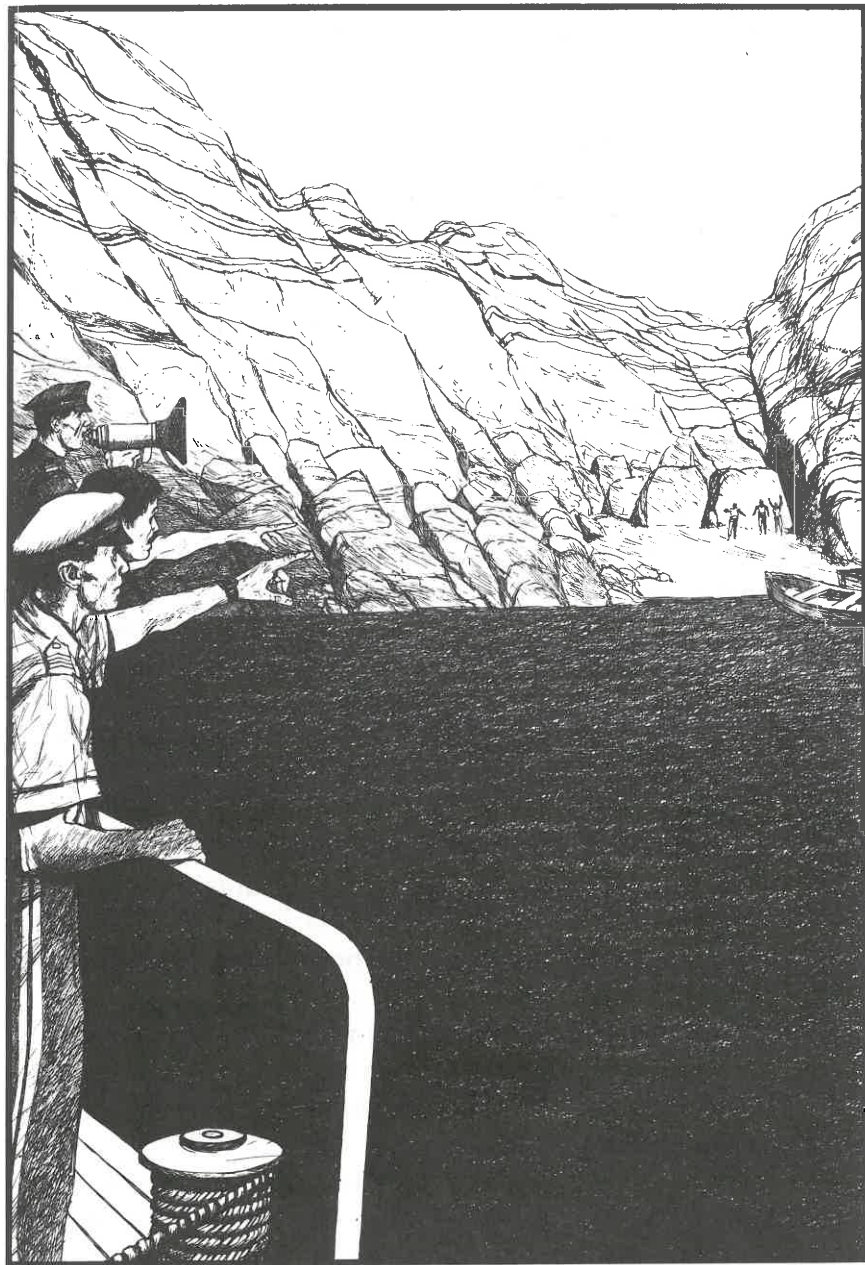
»Gremo!« je kapitan pomignil svojim fantom.

Policaji v neprebojnih telovnikih in s čeladami na glavi so poskakali v vodo, ki jim je segala do kolen. Potem so se razvili v dolgo vrsto strelcev in napredovali proti obali. Strojničar je stal za strojnico na vrhu krova in jo nameril proti bregu, da bi jih kril, če bi zapokalo. Zadnji je skočil v vodo še Laci in preklinjal, ker si je čisto zmočil copate in hlače.

Tedaj so iz votline pritekli na plano trije možje: Ranko, Pero in kupec Rimaldi v elegantni svileni poletni obleki. Ko so zagledali policaje, so začeli preklinjati in stekli so proti levemu delu plaže, kjer so se pognali v breg.

»Stojte!« je zavpil poveljnik čolna.

Niso se zmenili zanj.

»Stojte, sicer streljamo!« je zatulil poveljnik.

»Nikar ne streljajte!« je rekel Laci, ki je pritekel do njega. »Ne bodo ušli! Na vrhu so moji fantje.«

Res so se tisti hip izza skalovja na vrhu prikazali Aleš, Miha, Gorazd, Bor, Uroš in Luka.

»Huuuraaaa!« so se zadržli v presenečene razbojnike in začeli proti njim metati kamenje.

Ranka je zadel kamen v ramo, sklonil se je in zaklel, potem se je obrnil in stekel nazaj proti obali, preostala lopova pa za njim. Policaji so povsili puške in se krohotali.

»Orkodindigo, to so junaki!« se je režal poveljnik čolna.

Fantje so se podili za lopovi in jih prignali naravnost v naročje policajev. Trikrat je naredilo škljoc! in vsi trije so bili uklenjeni v lisice.

Laci je peljal poveljnika patroljnega čolna v votlino. Bor jima je svetil z žepno svetilko. Poveljnik si je ogledal vse zaboje in njihovo vsebino, amfore, kipce in vazo, potem je zateglo zažvižgal skozi zobe in rekel:

»Fanta, tole je vredno najmanj milijon mark med brati, če ne več. Preprečili ste veliko tatvino. Priporočil vas bom za denarno nagrado.«

Vrnili so se na obalo. Ranko in Pero sta stala s povešeno glavo pred policaji. Gospod Rimaldi je mahal z rokami in dopovedoval stražarjem v polomljeni mešanici italijanščine in hrvaščine:

»Ma e pomota! Capisci? E pomota! Io turista! Na fischpicnic! E pomota grande!«

»Ma te bo ta pomota stala najmanj pet let ječe, si!« se je strinjal eden od policajev in se režal.

Poveljnik je vsakemu od tabornikov stisnil roko, potem jih je nagovoril:

»Taborniki! Storili ste veliko reč. Svojo državljansko dolžnost. Ohranili ste domovini velike zaklade. Predlagal vas bom za nagrado, do takrat pa se vam zahvaljujem v

imenu policije! Orkodindigo, zdaj ste tudi vi stražarji našega Jadrana!«

Uroš je stopil naprej in vprašal poveljnika:

»Oprostite, gospod kapitan, a lahko vrnem Perotu nekaj, kar mi je posodil v votlini, ko sem bil njegov ujetnik?«

»Seveda,« je pokimal kapitan. »Kaj pa ti je posodil?«

»Tole!« je kriknil Uroš in Perotu primazal zaušnico, da je kar zazvenelo.

Pero je hotel planiti naprej, toda hitro sta ga zgrabila dva policaja.

»Tole si mi posodil, lopov!« je bentil Uroš. »Obresti ti bo pripopal pa sodnik!«

»No ja, ujetnikov ni dovoljeno tepsti,« je rekel kapitan in se nasmihal pod brki, »ampak vrniti stari dolg je častno za moža.«

Pomignil je posadki:

»Odpeljite barabe v podpalubje čolna, potem pa pridite pomagat, da bomo znosili vse iz votline na čoln.«

Ko so zadnji zaboj naložili na patroljni čoln in zanj privezali tudi razbojniško barko, so odpluli. Še dolgo so si mahali s čolna na obalo in nazaj.

»Tako, zdaj pa gremo v tabor,« je rekel Laci.

»Uh, upam, da so punce kaj skuhale za kosilo,« je hrepeneče vzdihnil Uroš.

UBIJALEC MUNGOV

Bil je zadnji dan. Fantje in dekleta taborniškega odreda Rožnik so v uniformah stali na pomolu blizu Stipetove hiše. Tudi Stipe je bil z njimi. Strmeli so ob kupu prtljage proti morju, kdaj se bo prikazal barba Frane s svojo barkačo Plavac.

»Že gre!« je Gorazd pokazal proti obzorju.

Res je od Cresa sem počasi plul Plavac. Sem ter tja je zateglo zatulil.

»Ojoj, že spet mi bo slabo,« je vzdihnil Uroš in se skremžil. To jutro je iz previdnosti izpustil zajtrk, vendar ga je spravil v naprsnik, da se ga bo lotil takoj, ko bodo pristali na Reki na trdnih tleh.

Tedaj se je izza Stipetove hiše zaslišalo vreščeče kokodakanje, ki pa je kmalu utihnilo.

»Že spet presneti mungosi!« je zaklel šjor Stipe, snel z glave mornarsko kapo s ščitnikom in jo od jeze vrgel na tla.

Hani je dvignil glavo, potem pa besno zalajal in se v diru pognal proti svetilničarjevi hiši. Tedaj so vsi zagledali rjavega munga, ki je v gobcu za seboj po tleh vlekel kokoš s pregriznjenim vratom. Hani se je bojevito zagnal v

munga, ga zgrabil za vrat, trdo stisnil, da je škrtnilo in ni več izpustil, dokler ni mungo nehal brcati. Mungo bi bil sicer Haniju zlahka kos, kajti to je izjemno gibčna žival, ki premaga celo kobro, toda ta mungo je bil bolj neumne sorte, kajti v svoji požrešnosti ni hotel izpustiti svojega plena, da bi se lahko postavil v bran. To svojo neumnost je plačal z življenjem.

Hani je zmagoslavno vlekel v gobcu zadavljenega munga, ta pa je v gobčku še vedno trdno stiskal kokoš, ki se je vlekla po tleh. Črnuh je svoj dvojni plen položil pred osuplega Stipeta. Usedel se je na zadnjo plat, repkal in se režal.

»Bravo, Hani!« so se zadrli taborniki. »Bravo, Hani!« Šjor Stipe je zmajal z glavo in pobožal psa.

»Najraje bi te posvojil! Ti si res pravi lovski pes! Ubijalec mungov.«

Potem je naglo stopil v hišo in se takoj vrnil s klobaso. Dal jo je Bibi, rekoč:

»To je za Hanija. In glej, da mu je ne boš ti pojedla!« Zasmejali so se.

Ta čas je Plavac priplul do obale. Pristal je ob pomolu. Barba Frane je zavpil:

»No, kako ste, mladina?« Potem je požugal Boru, ki je skočil mimo njega na krov, da bi sprejemal prtljago čez ograjo: »Pa glej, da mi ne boš spet po jamboru plezal!«

»Na kljun!« je zavpil Laci. »Vsi na kljun ladje, tam je zavetrje!«

Ampak je sam stal na kljunu, kajti vsi drugi so se raje potuhnili pod razpeto plahto na krmi. Tokrat ni bilo nobenih turistov in je bila vsa ladja njihova. Iz sence so mahali svetilničarju Stipetu v slovo. Stipe je puhel iz pipe in jim kdaj pa kdaj pomahal:

»Še kdaj pridite!« je zavpil z obale. »In Hanija pripeljite s seboj, da bo polovil vse mungose!«

Tftftftf je sopihala stara barkača proti Kvarnerju. Laci je odšel s kljuna in se pridružil fantom in dekletom na krmi. Vzel je kitaro v roke.

»Joj, sem mislil, da boš pozabil,« se je skremžil Luka.

»No, bomo eno zapeli,« je predlagal Laci. »Tisto: kama smo zaj prišli...«

»Nikar!« so zavpili vsi v en glas. »Prizanesi nam!«

»Prav,« je rekel Laci, »pa nič. Uroš! Aleš! Gorazd! Zdaj je na vrsti pridiga, ker niste ubogali in se kljub prepovedi odpravili na prepovedano stran otoka...«

»Ojoj, rajši zapojmo!« so spet vzklikali.

Laci se je zadovoljno nasmehnil, vzel kitaro v roke in udaril po strunah nekaj akordov. Pa so zapeli tisto:

»Aaaajaaaajaaaaj, kama smo zaj prišli...«

Hani je včasih vmes zalajal kakšen takt, potem je pa začel tuliti kot v polno luno.

Barba Frane je zmajal z glavo in dejal strojniku Šimetu:

»Še dobro, da grejo domov, kajti sicer bi nam s svojim tuljenjem vse ribe pregnali iz Jadrana.«

V IMENU ZAKONA, STOJTE!

Plavac je mimo Cresa že plul v Kvarnerski zaliv, ko so v daljavi za seboj zagledali veliko motorno plovilo, ki se jim je približevalo z največjo hitrostjo. Plulo je naravnost proti njim.

»Ta jo pa briše!« je pokimal barba Frane in prislonil daljnogled k očem. Začudil se je: »Za vraga, saj je patroljni čoln obalne policije. Če ne bi imel čiste vesti kot dojenček, bi mislil, da lovi mene. Le kam se mu mudi?«

Tedaj je patroljni čoln, ki se jim je naglo približeval, vključil policijsko sireno.

»Vas lovijo, barba Frane,« se je nasmehnil Laci. »Le kaj ste ušpičili?«

»Jaz?« se je godrnjaje čudil barba Frane. »Morate že vi imeti kakšno maslo na glavi.«

S policijskega čolna se je razlegel glas po zvočniku:

»Ladji Plavac! Ladji Plavac! Ustavite stroje in počakajte. V imenu zakona, stojte!«

»Vraga ti lepega!« je zatulil barba Frane. »Šime! A slišiš? Res naju lovijo. Ustavi stroje, da ne bodo ti bedaki začeli še streljati! Še ladjico nama bodo potopili!«

Pljunil je v morje in strmel v policijski patroljni čoln, ki se je približal in se privezal na njegovo ladjo. Na palubo je skočil poveljnik patroljnega čolna in salutiral barbi Franetu:

»Oprostite, kapitan! Takoj boste lahko nadaljevali vožnjo, samo da se poslovimo od fantov.«

»Saj sem rekel, da so ga nekaj ušpičili,« je zatarnal barba Frane. »Pa so videti čisto spodobni. Prav preslepili so me.«

Na ladjo je prišel še en mož, ta je bil v civilni obleki.

»Jaz nimam nič z njimi, samo prevažam jih,« je rekel barba Frane.

»Že dobro!« ga je prekinil poveljnik patroljnega čolna. Obrnil se je k svojemu čolnu in zavpil policajem, zbranim na robu krova: »Mirno!«

Postavili so se v pozor. Bili so častna straža.

»Tole je predsednik občine Krk,« je poveljnik predstavil civilista. »Rad bi se poslovil od vas. Smo vas zamudili pri Stipetu.«

Krški župan se je rahlo priklonil in prav slovesno začel:

»Dragi taborniki! Občina Krk bi se vam rada zahvalila, ker ste odkrili nevarne tatove narodnega zaklada neprecenljive vrednosti. Želim vam srečno pot domov v imenu vseh otočanov in vam izročam tole skromno nagrado.«

Stisnil je Laciju roko in mu izročil debelo ovojnico. Rokoval se je z vsakim posebej. Že se je hotel obrniti, ko je Hani užaljeno zalajal. Župan ga je pogledal. Hani se je usedel na zadnjo plat, se režal in molel desno tačko.

»Ha!« se je zasmel poveljnik patrolje. »Gospod župan, ta je tudi pomagal. Boste morali dati tudi njemu roko.«

Župan se je ozrl v zadregi okoli sebe. Taborniki so bili vsi resni. Tudi policaji na palubi so se skušali držati resno. Kaj je hotel! Sklonil se je in prijel z roko Hanijevo tačko ter mu jo stresel.

»Hov, hov!« je rekel Hani in pomahal z repom.
 Župan se je vzravnal.
 »Taborniški pozdrav!« je zavpil Laci.
 »Hip, hip, hura! Hip, hip, hura! Hip, hip, hura!« se je razleglo po palubi iz taborniških grl.
 Župan in poveljnik patrulje sta se vrnila na patroljni čoln, ki so ga mornarji odvezali in ki se je naglo obrnil ter odbrzel nazaj proti Krku. Spotoma je trikrat zatulil v pozdrav s svojo sireno.
 »Poženi stroje!« je zavpil barba Frane svojemu strojniku Šimetu. »Naj me pes ugrizne, ampak mislil sem, da vas bodo vse odpeljali. Pa ti jih pride pozdravit sam krški župan. Kaj takega!«
 Spoštljivo je gledal tabornike in se ritensko umaknil v svojo poveljniško kabino. Še kapo je iz previdnosti snel z glave in jo obdržal v rokah.
 Fantje in dekleta so se zbrali okoli Lacija, ki je počasi odprl zajetno ovojnico.
 »Saj bom padel v nezavest!« je vzdihnil Uroš.
 Vsi so strmeli s široko odprtimi očmi. Kuverta je bila nabito polna modrih bankovcev...
 »Le kaj bomo z vsem tem denarjem?« se je začudila Kristina.
 »S tem denarjem bomo lahko šli še na ene počitnice,« je slovesno rekel Laci.
 »Huraaaa! Hip, hip, huraaa!« so zavpili in ploskali.
 »Kam pa?« je čez čas previdno vprašal Luka.
 »Kam neki? V Prekmurje vendar!« je rekel Laci in se ozrl po presenečenih obrazih okoli sebe. »Pa amen!« je dodal, ko je videl, da bi mu radi ugovarjali.
 Ampak o tem, kako so šli na počitnice v Prekmurje, pa kdaj drugič v kakšni drugi knjigi.
 Pa amen!

Bojni načrt	5
Nov član odreda	11
In to z levo roko!	19
Uroš nima več teka	26
Borove vragolije	32
Mungo na lovu	39
Izvidnica	45
Strah v taboru	52
Bodice sprave	56
Zaklad v votlini	61
Neprijetna noč	68
Jutro v svetilniku	72
Noč v votlini	77
Hani na sledi	81
Spet na belem dnevu	86
Klic na pomoč	90
Vrnjeni dolg	95
Ubijalec mungov	100
V imenu zakona, stojte!	104

ZVEST

Knjižnica

ODRAŠČ
NOVAK BOGDAN
Morska skrivnost

OŠ HODINKA CELJE

V nas

000003393

COBISS

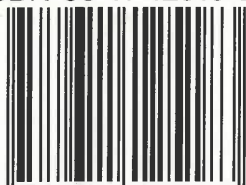
GRADSKO STRAH

**boste brali o novih dogodivščinah
zvestih prijateljev:**

Z bogato denarno nagrado, ki so jo dobili za ujete tihotapce amfor, si zvesti prijatelji kupijo gorska kolesa – mautinbajke. Z njimi se odpravijo v Lacijevo rodno Prekmurje. Nemirni Uroš, ki mora povsod vtakniti svoj nos, opazi ponoči v nenaseljenem beltinskem gradu luč. Vsi trdijo, da v gradu od nedavnega spet straši. Kljub grozljivim pripovedim sklene Uroš z Alešem raziskati grad. Prvo noč nista našla nič posebnega. Zdaj se v grad odpravi Bor, ki ga ni več nazaj.

Laci je ves besen, ker mu fantje vedno kakšno zakuhajo, toda zdaj je treba najprej rešiti Bora in stopiti grajskemu strahu na rjuho, da se bo razkrinkal. Globoko pod zemljo, v grajskih ječah, pa čaka zveste prijatelje veliko presenečenje.

ISBN 86-11-12518-5

9 788611 125183